De leeuwen in gevaar

Frits Wols

bron
Frits Wols, *De leeuwen in gevaar*. Met illustraties van Robert Wong-Loi-Sing. Z.n. [F. Wols], z.p. 1991

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/wols001leeu01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

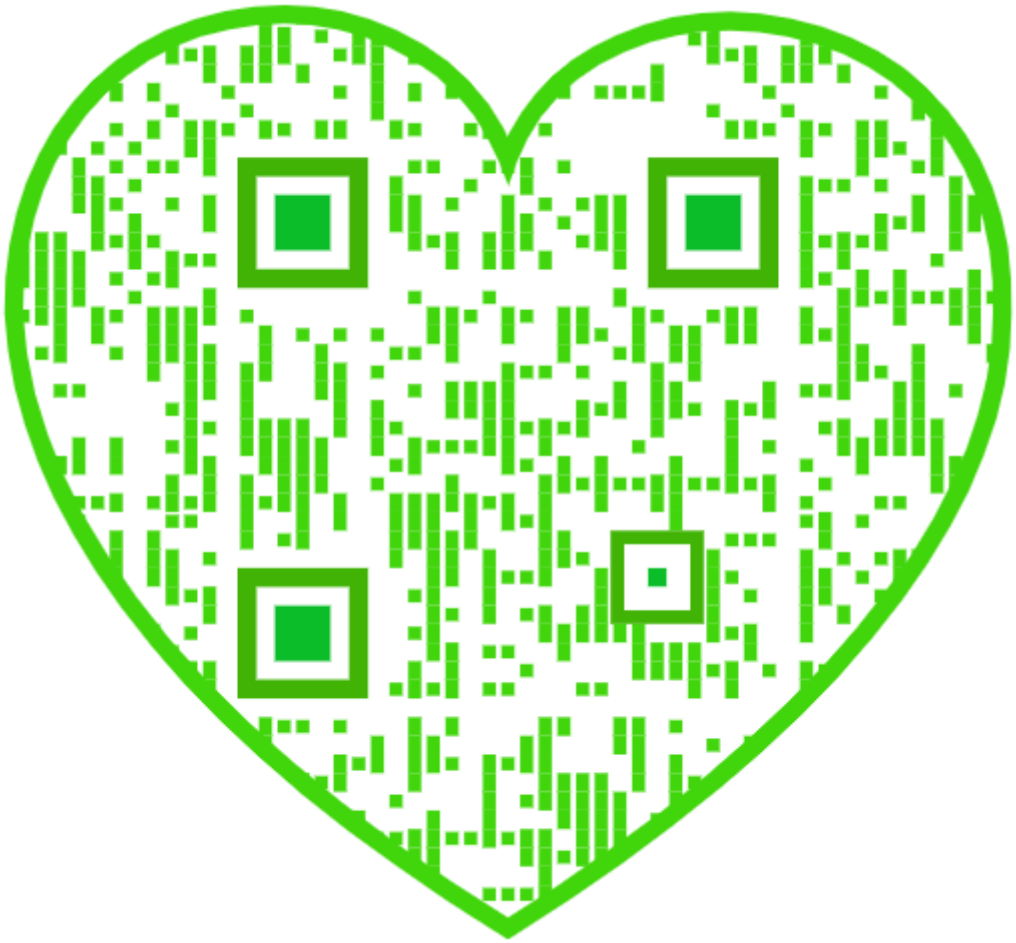

Hoofdstuk één
Een vreemde ontmoeting

In het donkere oerwoud klonk een vreemde gil. De mangrodoifies vlogen angstig op en streken na enige minuten neer op een veiliger plek. De rust van de omgeving was verstoord. Overal klonken fluitsignalen. Padvinders snelden naar het kreekje waar het doordringende geluid geklonken had. Sommigen struikelden over half vergane boomstronken, anderen bezeerden zich aan uitschietende twijgjes of scherpe bladranden.

Wat was er dan aan de hand? Dat wist niemand, maar iedereen voelde instinctief dat er gevaar dreigde. Een padvinder en in het biezonder een Leeuw zou niet zonder reden zo'n angstige gil voortbrengen. Uit alle richtingen kwamen de Leeuwen aangehold. Ze vonden elkaar al spoedig bij een vijvertje dat door het zwampwater van de omliggende moerassen gevormd werd. Daar, aan de rand van de zwamp, lag roerloos de assistent-patrouilleleider. In zijn hand hield hij de rafels vast van een stuk koord. Het was duidelijk dat hij zich daarmee had willen verdedigen. In ieder geval vertoonde de grond verscheidene sporen die erop wezen dat op dit stil plekje een worsteling moest hebben plaatsgevonden.

Frits, de patrouilleleider onderzocht nauwkeurig het lichaam van de bewusteloze John. Ook Iwan, de E.H.B.O. - er kwam eraan te pas. John bleek echter niets te mankeren, althans uiterlijk niet. De jongens maakten alle knellende kledingstukken los en probeerden het slachtoffer bij kennis te brengen. Het duurde niet lang of hij slaakte een diepe zucht en even later kwam hij moeizaam overeind, kreunend van pijn, terwijl hij zijn schouders betastte.

- Waar is hij naar toe? - vroeg John verward. In zijn ogen lag een uitdrukking van angst.

Niemand antwoordde; de één keek naar de ander. In een ieders blik was de spanning duidelijk te merken. Tenslotte vroeg Iwan: - Wat bedoel je? Heeft iemand je aangevallen? Hoe zag hij eruit? -

- Laat maar, - antwoordde John versuft, - laten wij zo gauw mogelijk van hier weggaan. Straks vertel ik jullie alles wel. - De jongens begrepen dat ze niet moesten aandringen, aangezien hun vriend waarschijnlijk te veel had meegemaakt en eerst op verhaal moest komen. Beurtelings ondersteunden ze hem op weg naar het kamp in de savanne.

Het ging aanvankelijk erg moeilijk, omdat de begroeiing zo dicht was, maar tenslotte bereikten ze zonder kleerscheuren de van pinapalmbladeren opgezette hut. Daar legden de verkenners het slachtoffer in zijn hangmat en gaven hem wat te drinken. Toen hij weer enigszins de oude was, begon hij aarzelend z'n relaas. Niemand viel hem in de rede.

- Nadat jij, Frits, mij opdracht had gegeven het nest van de papegaaien te gaan verkennen in die mauriciuspalm bij het kreekje, had ik gedacht dat het wel gesmeerd zou gaan. Ik heb dan ook niemand gevraagd om mee te gaan. Ik bond het koord aan mijn voeten en probeerde op deze wijze snel in de boom te komen. Maar het touw moest ergens een beschadiging hebben gehad, want halverwege brak het, zodat ik genoodzaakt was zonder steun terug te klauteren. Beneden zou ik het met een taaie liaansoort proberen. Voordat ik echter goed en wel op de begane grond stond, hoorde ik een zacht geluid achter mij.

Iemand scheen even te kuchen. Ik wist dat jullie met z'n allen bezig waren een keuken te bouwen, dus keerde ik mij met een ruk om en, geloof mij, wat ik zag deed mij van de schrik verstijven. Voor mij stond een oude man. In zijn ogen lag een boosaardige uitdrukking. Het haar reikte tot zijn heupen en zijn knokige armen hingen slap langs zijn halfnaakte lichaam.

Hij sprak geen woord. Slechts de beide vurige ogen schenen voor hem te praten. Plotseling maakte hij een schijnbeweging in mijn richting om zich vervolgens als een aka op mij te werpen. Hij pakte mij aan mijn hemd vast, schudde mij heen en weer en sprak razend snel in een vreemde taal terwijl hij allerlei rare gebaren maakte.

Ik wilde mij losrukken, maar de man was zo sterk, dat ik geen duimbreed kon bewegen. Toen wierp hij mij met forse kracht tegen de boom, waardoor ik met mijn linkerschouder tegen de

t.o. 2

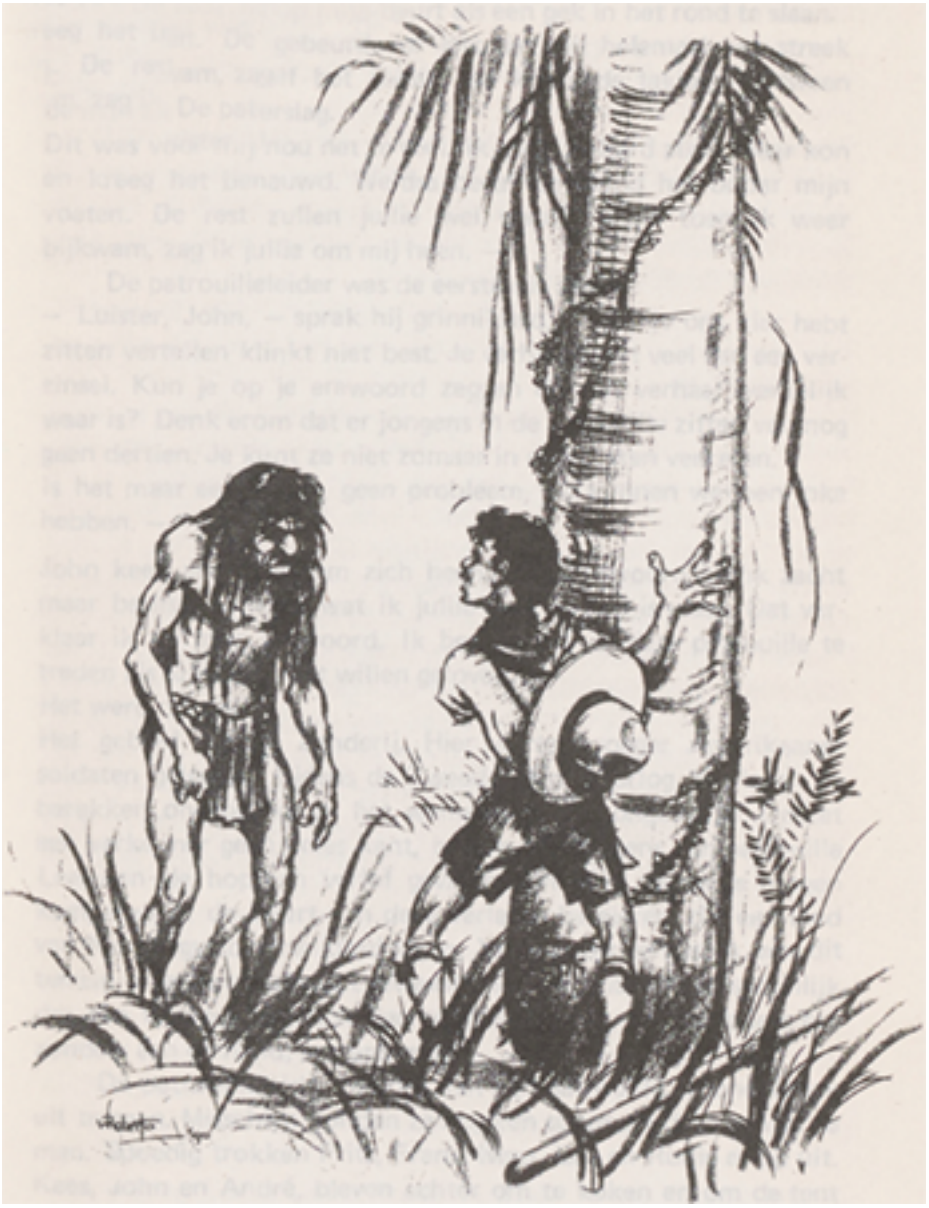

...WAT IK ZAG DEED MIJ VAN SCHRIK VERSTIJVEN.
VOOR MIJ STOND EEN OUDE MAN...

stam kwam. Ik tastte naar het koord op de grond en raapte het op. Toen begon ik op mijn beurt als een gek in het rond te slaan. Op dat ogenblik gebeurde er iets dat mij helemaal van streek bracht. Zonder zelf het geluid van krakende takken verdween de man als bij toverslag.

Dit was voor mij nou net te veel. Ik gilde zo hard als ik maar kon en kreeg het benauwd. Weldra begaf de grond het onder mijn voeten. De rest zullen jullie wel weten, want toen ik weer bijkwam, zag ik jullie om mij heen. -

De patrouilleleider was de eerste die sprak:

- Luister, John, - sprak hij grinnikend, - wat je ons hier hebt zitten vertellen klinkt niet best. Je verhaal heeft veel van een verzinsel. Kun je op je erewoord zeggen dat dit verhaal werkelijk waar is? Denk erom dat er jongens in de patrouille zitten van nog geen dertien. Je kunt ze niet zomaar in angst laten verkeren.

Is het maar een grapje, geen probleem, we kunnen wel een joke hebben. -

John keek vermoeid om zich heen. Zijn antwoord klonk zacht maar beslist: - Alles wat ik jullie heb verteld is waar. Dat verklaar ik op mijn erewoord. Ik ben bereid uit deze patrouille te treden als jullie mij niet willen geloven.-

Het werd doodstil.

Het gebied lag bij Zanderij. Hier waren vroeger Amerikaanse soldaten gelegerd, tijdens de Tweede Wereldoorlog. Nu lagen de barakken ongebruikt en het wemelde er van ongedierte. Omdat een verkenner geen vrees kent, hadden de jongens van patrouille Leeuwen de hopman verlof gevraagd om drie dagen te mogen kamperen in de buurt van deze verlaten barakken, die een eind van het vliegveld verwijderd lagen. Voor zover ze wisten, was dit terrein al jaren ongebruikt geweest. Het was dus onwaarschijnlijk dat een vreemdeling zich daar ophield. Neen, hier was iets bijzonders aan de hand; iets vreemds.

De patrouilleleider besloot met zijn patrouille op onderzoek uit te gaan. Misschien konden ze nog een spoor ontdekken van de man. Spoedig trokken Frits, Frans, Iwan, Leo en Rudie er op uit. Kees, John en André, bleven achter om te koken en om de tent te bewaken.

De jongens bleven ruim een uur weg, maar ze kwamen onverrichterzake terug.

- Geen spoor te bekennen, John! - zei de leider. - We hebben het hele gebied afgekamd, maar zonder resultaat. Het schijnt dat jouw verschijnsel werkelijk een spook is. - John haalde zijn schouders op. - Ik weet het ook niet, - gaf hij toe. Misschien lijd ik aan malaria, nô? Dergelijke patiënten zien toch soms dingen die in werkelijkheid niet bestaan. In ieder geval voel ik mij niet ziek. Bovendien voel ik nog steeds de pijn van de klappen. Mijn gekneusde schouder liegt er niet om. -

- Nou, zullen we de zaak voorlopig laten rusten jongens? - Leo liep enkele stappen naar voren om zijn woorden meer gewicht te geven.

- Tot nu toe heeft alleen John iets gemerkt van een spook. - Hij keek naar John en zijn ogen hadden een guitige glinstering. - Laten wij maar doen alsof het spook niet bestaat nô?-

- Goed zo Leo, - vielen de anderen hem bij. Toen was het ijs gebroken en het gesprek nam een andere wending. Geestige opmerkingen werden over en weer gemaakt en binnen enkele minuten heerste er weer een vrolijke stemming in het kamp. Toen het sein ‘baden’ gegeven werd, dacht dan ook niemand meer aan de onplezierige gebeurtenis. Alleen het doorgaans opgeruimde gezicht van Frits vertoonde nu een trek van bezorgdheid. Ook sprak hij minder dan gewoonlijk. Het was duidelijk dat hij het voorval niet zonder meer wilde vergeten. Er moest een verklaring te vinden zijn voor dit zaakje. Toen de dag teneinde liep, voelde hij zich dan ook verre van zeker. Met een bezorgde blik wachtte hij de komst van de nacht af.

Hoofdstuk twee
Het spook wordt voorzichtiger

Het werk was klaar. De jongens hadden een aardige keuken gebouwd van knoestige takken en busi banaw'wiri. Nu zaten ze gezellig bij elkaar rondom een groot vuur. Wanneer de vlammen niet hoog genoeg reikten, porden de verkenners om beurten de houtblokken wat op of wierpen ze enkele bij de hand liggende stukken van het brandhout in de gretige vlammen.

De omgeving was prachtig verlicht, maar het schijnsel reikte toch niet verder dan de grimmige bosrand. De bomen tekenden zich daar af als een groep versteende reuzen die elkaar in allerlei houdingen stonden aan te staren. En daartussen hing de duisternis onheilspellend. De stilte was niet prettig. Nu en dan scheerde een vleermuis laag over de jongens heen of kraste in de verte een uil. Het schijnsel van de vuurtongen speelde zijn spelletje op de gezichten van de padvinders en wierp grillige schaduwvormen onder hun neus en mond. Na een hele poos sprak de leider:

- Frans, vanavond heb jij de eerste wacht. Daarna volgt Iwan en om drie uur in de ochtend neem ik zijn plaats in. Kommentaar, jongens? - Niemand had bezwaar, behalve Frans, naar het scheen. Die zat naar zijn voeten te turen en keek niet op.

Toen vroeg de patrouilleleider of hij soms iets had.

- Ja -, antwoordde hij, - hoe lang moet ik eigenlijk de wacht houden? Van tien tot twaalf nô?-

- Inderdaad -, gaf de eerste toe. - Van tien tot twaalf, Iwan van twaalf tot drie en ik van drie tot zes. Bevalt het je niet? -

- Om eerlijk te zijn, niet helemaal -, meende Frans. - We hadden eigenlijk meer wachters moeten hebben, aangezien er van alles kan gebeuren. Je weet wel wat zich vandaag heeft afgespeeld bij het kreekje. Zou dat niet nog eens kunnen gebeuren, vooral nu het avond is?

- Kom, Frans, - sprak nu weer de patrouilleleider, en hij kreeg wat bijval.

- Als je de wacht houdt in de hutopening zie ik echt niet in waarom je je druk zou moeten maken. Je hoeft enkel maar een

gil te geven en het hele kamp is klaar wakker. Neen, we laten het hierbij man.-

Frans legde zich er bij neer en binnen enkele minuten klonken de padvindersliederen tot ver in het oerwoud. Ook een mondharmonica en een gitaar kwamen er bij te pas. Spoedig voelde men zich weer lekker op zijn gemak.

Toen het sein: 'Slapen' geblazen werd, begaven de Leeuwen zich zonder de minste vrees naar hun hangmatten. Alleen de eerste wachter keek ernstig en enigszins bezorgd toen hij post vatte in de wijde opening van de hut.

Het geluid van de krakende hangmatten klonk als een troost voor Frans, die daar zo eenzaam naar de duisternis staarde.

Enkele keren hoorde hij geroezemoes van stemmen in de hut.

Bange verhalen werden verteld en een onverwacht gegiechel maakte de stilte nog draaglijk. Hoog aan de hemel schitterden miljoenen sterretjes. De donkere achtergrond vormde een prachtig kontrast, zodat de lucht nu helder leek.

Terwijl hij op en neer begon te lopen, dacht Frans maar steeds aan het vreemde voorval met zijn vriend. Hij kon de gedachte niet van zich afzetten dat er krachten aan het werk waren die niets goeds in de zin hadden. Bij iedere stap stond hij even stil en luisterde of hij iets verdachts zou horen. Maar het bleef stil. Spoedig kraakten zelfs de hangmatten niet meer en trilde nog slechts het snurkend geluid van André door de ruimte.

Dat duurde zo tot ongeveer half elf. Toen begon het.

In de verte naderde een onbekend geluid. Even dacht Frans dat het een bromvlieg was, maar dit gezoem werd vergezeld van een geborrel, zoals je dat wel eens hoort wanneer je enkele malen een grote steen in water onder zou dompelen. Het was een angstige situatie. Steeds luider klonk het. Frans wilde roepen, maar hij vond het eigenlijk belachelijk om het hele kamp in rep en roer te brengen, enkel omdat hij iets ongewoons had gehoord. Daarom besloot hij nog een poosje te wachten om te zien wat de oorzaak was van dit vervelende gedoe. Hij sloop zachtjes de hut binnen. Daar hoopte hij veiliger de zaak te kunnen bestuderen. Ondertussen was het geluid al helemaal bij de keuken genaderd.

Vlug kroop de verkenner achter een hangmat en liet zijn zaklantaarn in de richting van het bouwsel schijnen. Het vuur dat niet gedoofd was, om ongedierte op een afstand te houden, hielp mee de omgeving enigszins te verlichten. Hoezeer hij zich echter ook inspande er viel niets te bespeuren. Alles bleef even rustig. Geen spoor van enig ongewenst bezoek te bekennen. Dat kwam de padvinder erg vreemd voor en hij ging behoedzaam zijn leider wekken. Deze sprong direkt op en liep met Frans naar buiten.

- Inderdaad, - fluisterde hij, -erg raar! Ik zou in de verste verte niet kunnen zeggen wat het is. Neem jij de linker, dan neem ik de rechterkant van de keuken. Zorg ervoor dat je niet opgemerkt wordt.

Ze verspreidden zich en slopen om de hut heen. Nu was het geraas haast ondraaglijk geworden. Maar noch Frans noch de patrouilleleider merkte iets ongewoons aan de omgeving, hoewel het leek alsof het ding helemaal in hun oren kroop. Het was een hoogst onaangename gewaarwording. Niemand of niets te zien, maar toch dat griezelige geronk. Toen de jongens elkaar weer vonden achter de hut waren ze er nu meer dan ooit, van overtuigd dat er iets mis was in deze omgeving. Langzaam stierf het akelige geluid weg. De beide verkenners bleven nog een hele tijd samen zitten en luisterden gespannen naar elk geritsel dat door de bladeren werd veroorzaakt. Maar de duisternis liet geen enkel ander geluid meer door dan dat van de zacht wiegende bladeren en van de steeds krassende uil. Ook toen Frans alleen de wacht hervatte, bleef het rustig.

Die nacht gebeurde er verder niets onaangenaams. De wacht verliep normaal en de verkenners kregen eerst in de late morgen te horen wat er voorgevallen was. Als er werkelijk een spook bezig was geweest, was het beslist wel voorzichtiger geworden.

Hoofdstuk drie
Vluchten, jongens!

Op de tweede dag van hun verblijf op Zanderij voelden de Leeuwen zich biezonder op hun gemak. Lange afstanden werden afgelegd, zodat de verkenners zoveel mogelijk konden zien van de omgeving. Hun komst in dit gebied was namelijk meer een oriëntatietocht, een verblijf van enkele dagen om de buurt te verkennen, zodat de hopman een juist beeld van de plaats kon krijgen voor wanneer hij met zijn hele groep hier zou komen kamperen in de vakantiemaanden. De laatste keer dat de groep dit terrein had gebruikt, was zeker een jaar of drie geleden. Toen was een jongen onder een trein terechtgekomen. In die tijd kon je namelijk met de trein naar Republiek en zo. Hier en daar liggen nog steeds stukken rail en er staan zelfs nog enkele oude locomotieven te Onverwacht.

Sedertdien heeft nooit meer een groep het gewaagd hier te komen kamperen. Niet dat ze voor een tweede ongeluk vreesden, maar de gedachte aan het slachtoffer maakte dat de leiders er altijd van hadden afgezien. En dat ging zo door tot de Leeuwen aan de hopman het voorstel deden om op verkenning uit te gaan.

De scholen waren in verband met de 1-juli-viering gesloten.

Met een beetje moeite waren de jongens er dan ook in geslaagd verlof te krijgen om het weekend op dit terrein door te brengen en de vrije maandag erbij te nemen. Natuurlijk had de hopman nadrukkelijk gewaarschuwd tegen de gevaren die op de savanne en in het oerwoud dreigen. Onze Leeuwen waren echter niet van gisteren. Zij hadden de laatste patrouillewedstrijd met glans gewonnen en dus hadden ze bewezen genoeg voorbereid te zijn op de problemen die zich in het bos zouden kunnen voordoen.

Alleen hadden ze natuurlijk niet kunnen vermoeden dat het gevaar zich zó zou presenteren.

Omdat het zondag was, vermoeiden de leden van de patrouille zich niet te veel.

De meesten brachten, na de gebruikelijke oefeningen en voettochten, hun vrije tijd door met het maken van aantekeningen. Het verslag van de patrouilleleider was namelijk niet alles. Iedereen moest zijn eigen notities maken om op deze wijze meer over het kampgebied te kunnen vertellen aan de groepsleider te Paramaribo. De rest van de tijd werd nuttig gebruikt. Van twijgjes maakten de padvinders tandenborstels, vorken en andere gebruiksvoorwerpen. In de keuken hing konijnevlees te roosteren aan een zwevend spit. Hier en daar was een verkenner bezig krassen aan te brengen in boomstammen, zodat iedereen die hier kwam kamperen direkt kon zien dat de Leeuwen er geweest waren en verschillende zitjes en tafeltjes zelf gesjord hadden. Verder werden er nog sein- en sluipoefeningen gehouden. Al met al konden ze de dag flink vullen.

Met verdriet zagen ze dan ook de middag voorbij gaan en de avond naderen.

Tijdens het zwemmen kwam André op het idee bij de terugtocht langs de palm met de jonge papegaaitjes te lopen. Misschien liet de vreemdeling zich wel weer zien.

In dat geval konden de jongens de man te grazen nemen en meevoeren naar de politie.

Weliswaar lag het bureau een kilometer of wat kreekafwaarts, maar met acht man zou het vervoer wel geen moeilijkheden geven.

Voorop liep de leider, daarachter zijn assistent, en dan volgde de rest van de patrouille. Niemand was bij de hut achtergebleven om er de wacht te houden. Dat deden de ‘leeuwen’ nooit wanneer ze gingen zwemmen.

De vogels in het bos maakten vreemde geluiden. Het leek alsof ze anders riepen dan in de savanne. Nu eens een heel hoge toon, dan weer een zeer lage. De verkenners kregen er de kriebels van. Soms schoot in het dichte struikgewas plotseling een aka de lucht in of klom een lange bonboni met rappe sprongetjes in de top van een boom.

Tenslotte stonden de Leeuwen bij de bewuste boom. Ergens ritselden de takken. De jongens keken verschrikt om, maar het geluid liet zich niet meer horen. - Je verbeeldt je allicht dat het spook elk ogenblik kan komen opdagen, nô? - merkte Frits op, om de spanning enigszins te breken.

- Kijk, - sprak John, - de sporen die hier gisteren waren zijn ook uitgewist. Vreemd. Zou een spook het de moeite waard vinden om sporen uit te wissen?-

Inderdaad was er niets meer te zien van de worsteling die had plaatsgevonden de vorige dag. Toen de jongens genoeg rondgekeken hadden, maakten ze aanstalten om te vertrekken. Er was toch niets biezonders te zien. De vreemdeling hield zich ergens schuil, maar hier in de buurt was hij waarschijnlijk niet. Tegen zo'n grote groep zou hij het trouwens niet kunnen opnemen.

- Krak - krak, krak! - er naderde iets.

De patrouille verzamelde zich en het groepje zorgde ervoor zo dicht mogelijk bij elkaar te blijven. Niemand verroerde zich meer, allen luisterden gespannen naar het naderende geluid. De bladeren van de laaghangende takken gingen uit elkaar en daar stond na enige seconden de man. Ditmaal rustig en stil.

Hij zei geen woord, maar haalde iets uit zijn broekzak. Een klein doosje dat eruit zag als een blikje schoensmeer. Vlug maakte hij het open, liet een beetje van de inhoud in zijn handen vallen, wreef zijn handen flink tegen elkaar en kwam toen dreigend op het groepje af. Nu sprak hij langzaam en duidelijk in het Sranan.

- Dit is het gebied van mijn voorvaderen. Ik heb geprobeerd jullie te waarschuwen. Toch zijn jullie weer hier. Niemand zal de geest van deze grond kunnen verdrijven. Hier liggen de beenderen van mijn voorouders begraven. Ik ben hun bewaker. Ga, en keer niet meer terug. Als jullie nog één keer bij deze boom komen, zullen jullie de stad nooit meer zien. Hier in het water is mijn huis. Ik ben dood, maar ik leef toch.

Ik leef om jullie, stedelingen, tegen te houden. -

De jongens luisterden ademloos. Ze geloofden niet in spoken, maar dit was toch te gek. Niemand durfde zich te bewegen.

Frits wierp de patrouille een snelle blik toe en liep op de man af, maar nauwelijks hadden zij hem bereikt of ze zagen niets anders meer dan de vertrapte struiken om zich heen terwijl hun ogen vreselijk brandden.

De man was spoorloos verdwenen.

Waar ze ook keken, er was niets te zien. Ze wreven aan hun ogen die flink traanden.

Direkt daarop zetten de jongens het op een lopen, half verblind en draaierig. Toch kon niets hen meer tegenhouden. Takken zwiepten opzij, bladeren kraakten onder hun voeten, waterplasjes werden gekarnd tot modderpoelen. Hijgend kwamen de Leeuwen eindelijk aan op een open plekje bij de bosrand. ze gingen in looppas verder. Uitgeput bereikten ze het kamp.

John was de eerste die sprak:

- Nou, zeg me nu dat ik aan malaria lijd. Zijn jullie tevreden, boys? Ik hoop dat jullie nu wél weten, wat ons te doen staat. -

- Wat dan? - informeerde Frans met bevende stem.

- 'm smeren, nu direkt! - antwoordde John buiten adem, terwijl hij steeds aan zijn ogen wreef.

Er heerste grote onrust onder de jongens. Stemmen gingen op om maar direkt in te pakken en naar het dorpscentrum te vluchten.

Alleen de patrouilleleider bleef stil. Die was in zijn hangmat gaan liggen en staarde peinzend voor zich uit.

- En toch, - begon hij traag, - waarom moest de man zich eerst inwrijven met dat spul uit zijn doosje? En waarom klagen jullie allemaal over brandende ogen? Het is waar. Hij verdween plotseling, maar kwam hij ook plotseling? Neen! En daar hou ik het bij. Waarschijnlijk zit er iets in het doosje dat een zekere uitwerking heeft op ons gezichtsvermogen.

We leven in een tijd waarin alles kan. Ik ben niet van plan te vluchten voor iemand die ik duidelijk als mens heb herkend. Ik wil jullie vragen mij te vertrouwen en niet te vluchten. Waar blijft onze eer? Zijn wij niet de dapperste en flinkste patrouille van de groep? Als we zouden moeten vertellen dat we weggelopen zijn voor een spook, zijn wij toch nergens meer.

Neen jongens, we moeten iets doen, spoedig ook. Voorlopig zullen we rustig gaan eten en een kampvuur maken.

Daarna vertel ik jullie wel wat ik van plan ben. Als alles vlot loopt, zullen we het zogenaamde spook een lelijke poets bakken. -

Hoewel Frans en John hun leider een twijfelachtige blik toewierpen, voelden ook zij dat ze zich zouden moeten neerleggen bij de beslissing van de patrouille, wilden ze niet voor lafaards doorgaan. Frits was al enkele jaren patrouilleleider.

Hij sprak nooit veel, maar wanneer hij sprak luisterde iedereen. Hij bezat vele insignes en was erg gewild bij de jongens van de patrouille.

Zo besloten de jongens dus niet te vertrekken, maar waakzamer te zijn en niet alleen rond te lopen. Het was beter hier te blijven en wat meer over het spook te weten te komen, dan aan de politie hun belevenissen te vertellen. Die zou het stel toch maar uitmaken voor een paar grapjassen, die leuk wilden zijn.

Bovendien was het een mooie kans voor de Leeuwen om eens te tonen wat ze waard waren.

Hoofdstuk vier
Het plan

In het halfduister sjirpten de krekels. Ook de duizenden glimwormen knipperlichtten reeds over de uitgestrekte vlakte. En in de verte daalde de zon.

Het was een prachtig gezicht het gras van de savanne zo rood te zien. De bomen aan weerszijden van het kamp werden aan één kant verlicht zodat de andere zijde donker afstak tegen de achtergrond van dit kleurig geheel. De jongens raakten niet uitgekeken. Ze genoten van al dit mooie in de natuur en voelden zich gelukkig. Zo misten ze hun huis helemaal niet. Integendeel, als het mogelijk was zouden ze liever tussen deze bomen willen blijven, hun leven lang. Natuurlijk wilden ze ook graag bij hun ouders, broers en zusters zijn, maar een onverstoord speels leven in de bossen en vlakten, daar verlangden zij het meest naar.

Bij het kampvuur vertelde Frits over zijn plannen. In het begin vonden de jongens het voorstel zeer gewaagd en de meesten wilden er eigenlijk niets van weten, maar tenslotte zagen ze in dat het niet anders kon, wilden ze de man ontmaskeren. Het risico moesten ze maar nemen. Tenslotte zouden er de komende maanden nog zoveel verkenners hier komen kamperen, dat het niet eerlijk zou zijn, wanneer ze dit terrein niet zuiverden van ‘het spook’.

Volgens afspraak verkleedde de patrouilleleider zich. Hij liet zich met de meegebrachte waterverf schminken, wreef zich vervolgens in met fosforiserende verf, die de verkenners soms ook gebruikten en bond nog enkele papegaaieveren rondom zijn hoofd, om te doen alsof hij werkelijk een stamgenoot van de vreemde kerel was. De verkleedpartij was zeer geslaagd. Alleen moest de arme Frits nu veel verdragen van de lastige muskieten. Die gunden hem geen rust meer, nu zijn rug helemaal ontbloot was. Hij toonde zich echter een echte leider en vertrok geen spier, hoezeer de insecten hem ook aanvielen.

Tegen negen uur vertrok de patrouille geruisloos in de richting van de beek. Voetje voor voetje ging het door het donkere bos. Niemand sprak een woord. De jongens hielden elkaar bij de hand vast en vormden zodoende een lange keten. Op deze wijze zorgden ze ervoor dat ze bij elkaar bleven. Slechts de eerst en de laatste verkenner hadden hun verkennersstokken bij zich. Het was een zeer moeilijke onderneming, vooral omdat niemand een lucifertje mocht aanstrijken om te zien waar hij zijn voeten neerzette. Anders zouden de Leeuwen zich heel snel verraden.

Eindelijk zagen ze in de verte de kroon van de nu berucht geworden palm. Hij bewoog niet. Alles was stil. De Leeuwen konden elkaar zelfs horen ademen. Frits gaf fluisterend enkele opdrachten. Op een afstand van ongeveer vijftig meter van de boom liet hij de jongens zich behoedzaam verspreiden. Telkens moesten ze zich met z'n tweeën tussen de struiken verbergen en ervoor zorgen gezamenlijk een halve kring te vormen, natuurlijk op een behoorlijke afstand van het water. Ook moesten ze de omgeving van de boom niet uit het oog verliezen. Frits zelf begaf zich in de richting van de palm en begon toen met een forse stem te roepen. -Oeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoe-

Hij herhaalde de roep enkele malen, doch het bleef stil in het bos. Er was niets te zien en ook niets te horen.

Maar de dappere leider gaf het niet op. Hij bleef maar roepen, tot hij na ruim een kwartier meende bladeren te horen ritselen. Frits keek eens naar zijn eigen armen. Hij zag hoe ze in de duisternis schitterden. Zo zag zijn gezicht er ook uit. En al de rode en zwarte vegen over de wangen, o als hij eraan dacht dat het de man was die daar naderde, zette hij het haast op een lopen.

Hoe zou die vent reageren op de verschijning van de verklede padvinder? Het zweet brak Frits uit de huid en hij keek aandachtig in de richting waar hij het zachte geluid gehoord had. Overal op zijn lichaam drongen de pijnlijke stekels van de muskieten naar binnen. Hij moest het haast uitschreeuwen van de pijn, maar de gedachte aan een spoedig einde van dit avontuur maakte het toch enigszins dragelijk.

Zijn geduld werd beloond. Aangetrokken door het rare geschreeuw, was de man uit zijn tent gelokt en stond nu nieuwsgierig te kijken naar de stokstijve Frits.

Deze bedacht zich niet lang. Met een geforceerde zware stem sprak hij: - Jij leugenaar. Waarom lieg je voor je voorouders? Je bent een sterveling zoals de arme vreemdelingen die je hebt bang gemaakt. Vlucht nu, want ik zal je doden.

Ik, de geest van dit bos zal je straffen voor je daad.-

Eerst sprak de man geen woord, maar toen begon hij te smeken en als een rietje te beven.

- Vertel mij wie je baas is en hoe je zo snel kan verdwijnen, dan zal ik jou niets doen! - sprak Frits met dreigende stem.

Hij voelde de overwinning en kon zich haast niet inhouden van blijdschap. Inderdaad had hij gelijk. Die vent was een mens zoals al de verkenners. Nu moest hij zich even flink houden, want de man zou geheimen gaan onthullen. Vooral niet laten merken dat hij in werkelijkheid slechts een vijftienjarige jongen was, die daar komedie stond te spelen.

Frits keek naar de struiken, in de hoop dat hij de andere jongens zou ontdekken. Die hadden zich echter helemaal teruggetrokken in hun schuilplaatsen.

- Ik zal alles vertellen, - stamelde de in het nauw gedreven man.

- Hier heb ik een doosje met een middel. Als ik het gebruik worden de ogen van de mensen in mijn buurt snel ziek.

Dan kunnen ze niet meer goed zien. Zelf heb ik een tegenmiddel in mijn ogen gedruppeld. Dan heb ik er geen last van. -

Hij haalde het ding uit zijn zak en liet het de patrouilleleider zien. Op het ogenblik dat Frits het gretig wilde aannemen begon één van de jongens verschrikkelijk te niezen. De man staarde onthutst naar de kinderlijke handen van de Leeuw, keerde zich met een ruk om en zette het op een lopen. De jongens stormden uit het struikgewas en renden de vijand achterna. - Laat hem niet ontsnappen, boys! - gilde Frits.

Leo en Iwan kwamen te vallen en waren uitgeschakeld.

De rest zette de achtervolging voort en slaagde erin de man bij een awaraboom tot staan te brengen. Deze keek verward om zich heen, zwaaide enkele malen woest met zijn armen en trapte zo

wild in het rond dat ze hem niet in bedwang konden houden. Zelfs niet met Frits erbij.

Tenslotte zag Frits dat er maar één manier was om de man tot kalmte te brengen. Ze moesten hem met de verkennersstok bewerken. Terwijl de vier overgebleven Leeuwen alles deden om ontsnapping te voorkomen, hief Frits zijn stok omhoog om de man een tik te geven. Met enige kracht ging de stok naar het hoofd van de man, maar voordat hij doel trof, klonken erachter elkaar twee geweerschoten. Frits voelde niets, maar de stok lag wel op de grond. Verschrikt keek hij naar zijn hand, maar die was ongedeerd. De vreemde man maakte van de verwarring gebruik en vluchtte de duisternis in.

De Leeuwen moesten hem laten gaan en zochten toen snel dekking achter de dikke bomen.

- Ga plat liggen, jongens- schreeuwde Frits. Met een plof wierpen ze zich neer. De schutter liet echter niets meer van zich horen.

Het bleef stil. Pas toen Iwan en Leo om beurten begonnen te roepen, gaf Frits ook een gil om de uitvallers hun verblijfplaats te laten vinden. Na enkele minuten waren ze weer compleet en verlieten ze behoedzaam deze plek.

Ze besloten naar het kamp terug te keren. Er waren schoten gevallen. Dat was beslist geen lolletje meer. Iemand had er baat bij wanneer ze zouden vertrekken. Als de vreemdeling gevangen genomen werd zou hij doorslaan, dat wist de schutter. Het betekende dat de jongens nu juist niet moesten vertrekken. In ieder geval moesten ze niet laten merken, dat ze nog slechts één dag te goed hadden in het kamp.

Hoofdstuk vijf
Een ontdekking

In het kamp besprak Frits de te volgen weg. Maar eerst kreeg Kees, die zo onvoorzichtig was geweest te niezen, een flinke uitbrander. De volgende dag zou hij alle rommel moeten opruimen op het terrein. Kees aanvaardde zonder een woord te zeggen de taak die hem werd opgelegd.

- Luister, mannen - fluisterde Frits toen, - ik heb gemerkt dat wij voorlopig niet veel kunnen doen tegen die griezel. Die zien we denk ik, niet meer terug. Zijn werk hier is volgens mij afgelopen. Hij heeft geprobeerd ons van hier weg te krijgen, door spookje te spelen. Wij zijn er gelukkig niet ingetrapt en hebben hem ontmaskerd. Dat zalfje speelt in geval een belangrijke rol. We hadden het doosje bijna te pakken, maar het is ons op het laatste nippertje toch niet gelukt. Padvinders laten het hoofd nooit hangen jongens. Wij zullen op een andere manier proberen achter de waarheid te komen. Om te beginnen zullen we vanavond nog een kijkje gaan nemen in de barakken. Vóór middernacht moeten we daarmee klaar zijn. Als het goed is zullen wij daar beslist iets ontdekken, dat met ‘het spook’ verband houdt.

Rudie was het met de leider niet eens. Hij keek naar de jongens en zijn stem verried een zekere ergernis:

- Waarom moeten we nu zo koppig doen? Kunnen we niet liever naar het dorp lopen en de politie halen? We hebben toch wel iets om de kommandant te overtuigen van de waarheid! -

- Ja, welk bewijs dan? - vroeg Kees.

- De kogel natuurlijk! - antwoordde Rudie met overslaande stem.

- No man! - kwam Iwan ertussen. - Die vind je natuurlijk nooit. -

- Goed, - merkte Frans op, - als ik het wel heb, wil Frits dat we de kerels om de tuin leiden. Die denken dat we ons naar de politie zullen haasten. Ondertussen nemen wij rustig een kijkje in de lege barakken. We mogen daar eigenlijk niet komen, trouwens de gebouwen zijn op slot, maar vanavond zou het niet zo erg zijn als we eens inbrekertje gingen spelen.

Kom jongens, de patrouilleleider heeft gelijk. We moeten iets doen wat de bandieten helemaal niet verwachten. We moeten ze verrassen. -

De jongens mochten van de patrouilleleider een uurtje rusten.

Daarna werd het vuur gedoofd en de verkenners stonden in de donkere nacht.

- In deze omgeving staan ongeveer twaalf barakken, - verklaarde Frits, - In die barakken zijn verschillende vertrekken. Ik vind dat we bij elkaar moeten blijven en de kamers stuk voor stuk onderzoeken. Als iemand onder ons de fout maakt af te dwalen, moet hij zelf maar voor de gevolgen in staan. Alleen moet hij dan goed begrijpen, dat hij zo de hele patrouille in gevaar brengt.-

Na een korte inspektie (alle glinsterende voorwerpen moesten worden afgegeven) verliet de patrouille het kamp. Ook al zouden ze bespioneerd worden, dan nog zou niemand vermoeden dat de verkenners nu in deze duisternis het bos weer introkken.

De jongens waren stil. Elk ogenblik kon er immers geschoten worden. De glimwormpjes waren de enige lichtjes tussen de reusachtige bomen en de stenen zorgden voor de juiste koers.

Met de ervaring van Frits en Kees die hun insigne woudloper en bespieder hadden, ging het gesmeerd. Weldra doemden de eerste bouwsels op. Frits fluisterde heel zacht: - We wachten telkens voor het binnengaan een minuut of drie buiten, om te zien of niemand ons heeft opgemerkt. Daarna kruipen we over de grond tot bij de badkamers. Daar kunnen we het gemakkelijkst binnendringen.-

Geruisloos slopen de Leeuwen naar de eerste muur. Toen naar de volgende om ten slotte aan te komen bij de onbedekte ruimten. Dat moesten de badcellen zijn. Met behulp van de verkennersstokken waren de jongens heel gauw over de betrekkelijk hoge muur heen, zorgden voor een zachte landing op de kille vloer en forceerden daarna de halfvergane ramen. Het ging eenvoudiger dan ze zich hadden voorgesteld. In een wip waren ze in de eerste ruimte. Een muffe lucht golfde hen tegemoet. Nu gebruikten ze hun zaklantaarns, maar ze zorgden er wel voor het schijnsel omlaag te richten. In de hoeken lagen verschillende voorwerpen ver-

spreid. Oude verroeste motoren, een antieke grammofoon, lange stalen pijpen en staven, loodzware kogels en verder nog heel wat oude rommel. Het was alsof er weer leven kwam in de oude barak. In zijn verbeelding zag John de soldaten bezig hun wapens schoon te maken. Het verleden leefde weer op voor zijn ogen. Hij hoorde als het ware de bevelen klinken tussen de wanden van het gebouw. - Wat sta jij daar te suffen? - informeerde Frits. - Kom mee, hier valt niets te zien. - Zachtjes liepen de jongens naar de andere vertrekken, maar het enige wat ze zagen was een hoop rommel, ingekerfde namen, de meeste Amerikaanse en voor de rest viel er niets anders te bespeuren dan wat vieze ratten en kakkerlakken, die zich onrustig gedroegen.

Toen bleek dat in de eerste barak niets vreemds te zien was, vertrokken de jongens naar de tweede. Ook daar was niets aparts. Het werd een zeer vermoeiende bezigheid. Maar terwijl ze uit het derde gebouw klauterden, hoorden ze iemand lopen.

De jongens wierpen zich tussen de struiken rondom de barak. Uit het bos zagen ze een blanke naderen. Hij had een forse kaarsrechte houding, droeg op zijn hoofd een baret en hield in zijn rechterhand een zaklantaarn. Het gras ritselde onder zijn voeten. Waarschijnlijk koesterde hij niet de minste achterdocht, want hij probeerde het zware geluid zijn laarzen voortbrachten nauwelijks te dempen.

De Leeuwen volgden hem met hun blikken. Eerst toen hij een heel eind verder was, zetten ze de achtervolging in en begonnen ze de vreemdeling te schaduwen. Plotseling bleef de man bij de zesde barak staan. Zijn ogen zochten met behulp van de zaklantaarn de omgeving af en toen hij niets verdachts merkte, haalde hij een stel sleutels uit zijn zak en probeerde er twee van op de deur. Die kraakte open en de man stapte naar binnen, de patrouille in de duisternis achterlatend.

- Wat zou die vent daar moeten? - fluisterde Leo.

André grinnikte en stelde voor dat één van de verkenners zou proberen in de barak te komen. Ze zouden dan te weten kunnen komen uit hoeveel personen de bende bestond. Als er tenminste sprake was van een bende.

Aangezien alleen Frits en Kees het insigne bespieder bezaten, was er geen andere keus dan één van deze twee het werk te laten doen. Hun ogen waren ondertussen aan de duisternis gewend geraakt. Kees werd aangenomen. Deze sloop in de richting van de badcellen, maakte een omweg achter de barak, en kwam toen wederom tevoorschijn aan de voorkant van het gebouw.

Daar bleef hij enige tijd liggen. De jongens zagen hem voorzichtig opstaan en met zijn neus tegen de planken van de voorgevel gedrukt, onbeweeglijk staan.

Toen ging hij weer liggen en bewoog zich langzaam naar de onderkant van de bouwvallige barak. Terwijl de patrouille in grote spanning de loop der gebeurtenissen volgde, zat Kees als een muis in een schuur vol katten. Hij durfde nauwelijks te ademen.

Gelukkig was de vloer niet zo laag, zodat hij nog enige ruimte had om zich te keren. Hij hoopte maar dat het niet te lang ging duren. Buiten was hij er niet in geslaagd enig geluid te horen of iets te zien. Daarom had hij geprobeerd, ondanks de vele gevaren die eraan verbonden waren, onder het gebouw te komen. Het was hem gelukt, maar de gedachte aan de gevaarlijke slangen die hier in deze omgeving huisden, stelde hem alles behalve gerust.

Heel voorzichtig sloop hij dan ook verder. Hij schrok telkens wanneer hij een vochtig voorwerp aanraakte.

Plotseling bleef Kees onbeweeglijk liggen. Hij hoorde duidelijk voetstappen. De man liep op en neer in een ruimte aan de noordzijde van het gebouw. Hij scheen alleen te zijn. Waarschijnlijk liep hij ergens over na te denken, vandaar de regelmatige stappen die toch enigszins driftig klonken. Tenslotte werd een voorwerp over de vloer getrokken, waarschijnlijk een stoel. Kort daarna bleef de man staan. Nu en dan kuchte hij even, maar verder was er niets te horen. Kees was er nu van overtuigd dat er geen andere mensen bij waren. Dat bracht hem op een idee. Inplaats van terug te keren naar de anderen, besloot hij verder op onderzoek uit te gaan. Snel kroop hij terug en begaf zich vervolgens naar de badkamers. In een wip was hij over de muur heen en hij liet zich veerkrachtig neerkomen op de bemoste vloer.

t.o. 20

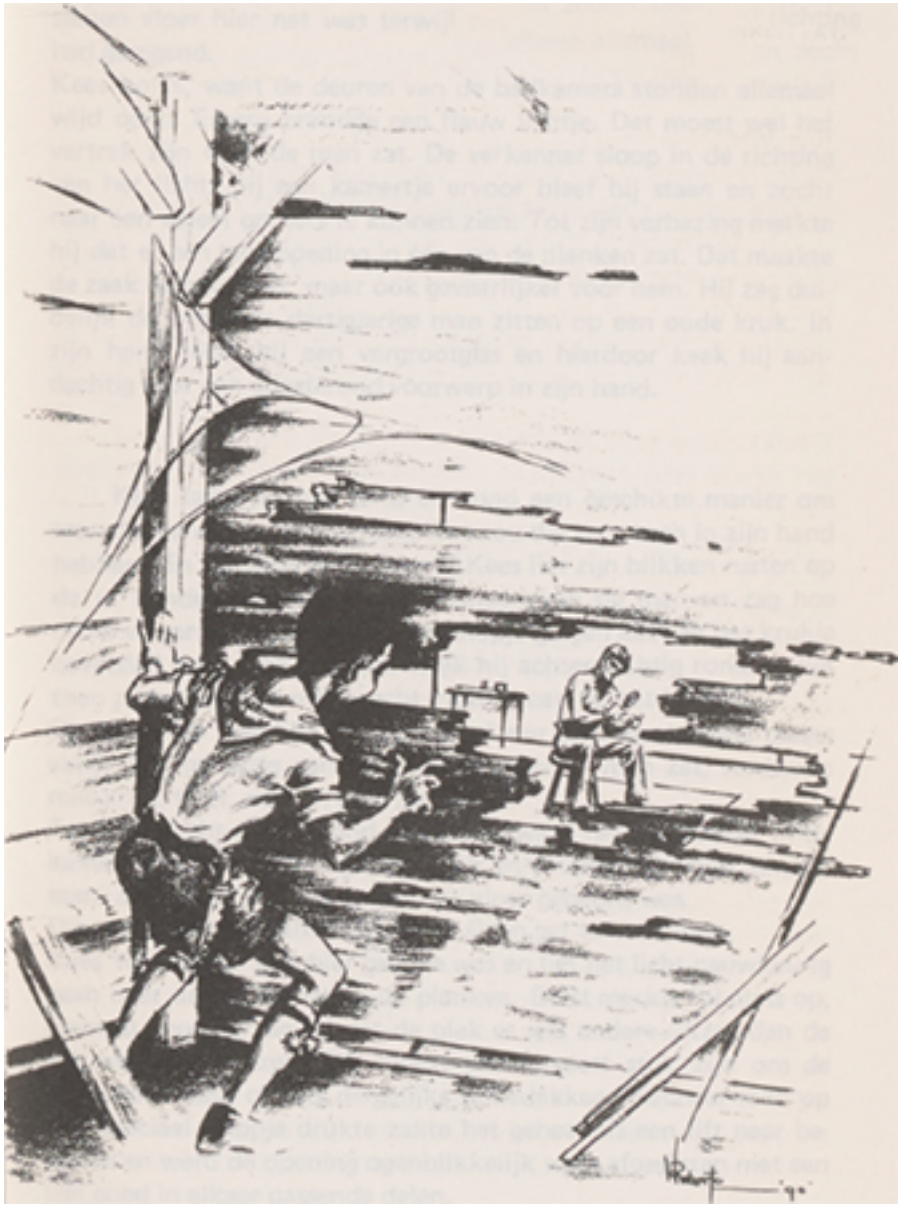

TOT ZIJN VERBAZING MERKTE HIJ DAT ER EEN HELE OPENING IN DE PLANKEN ZAT.

Het viel hem op dat de badkamer gebruikt werd, aangezien de stenen vloer hier nat was terwijl het de laatste dagen toch niet had geregend.

Kees bofte, want de deuren van de badkamers stonden allemaal wijd open. Ergens brandde een flauw lichtje. Dat moest wel het vertrek zijn waar de man zat. De verkenner sloop in de richting van het licht. Bij een kamertje ervoor bleef hij staan en zocht naar een spleet om iets te kunnen zien. Tot zijn verbazing merkte hij dat er een hele opening in één van de planken zat. Dat maakte de zaak eenvoudiger, maar ook gevaarlijker voor hem. Hij zag duidelijk de ongeveer dertigjarige man zitten op een oude kruk. In zijn hand hield hij een vergrootglas en hierdoor keek hij aandachtig naar een glinsterend voorwerp in zijn hand.

Kees tastte in het rond en vond een geschikte manier om naar de man te kunnen kijken. Wat zou die vent toch in zijn hand hebben? En wat ging hij nu doen? Kees liet zijn blikken rusten op de in handschoenen gestoken handen van de man en zag hoe diens vingers langzaam naar een knopje gingen dat aan het krukje bevestigd was. Nog éénmaal keek hij achterdochtig rond en liet toen zijn wijsvinger met kracht meerkomen op het knopje.

Op hetzelfde ogenblik leek het alsof een aardverschuiving plaats vond. Het gedeelte van de vloer waarop de man zat, verdween met kruk, tafel, man en al in de diepte.

Toen het licht in de grond wegzakte, werd het stikdonker in de kamer. Kees wachtte een ogenblik en knipte toen zijn zaklantaarn aan om te zien wat er met de vloer gebeurd was.

Die was echter hetzelfde gebleven. Geen gat te bekennen.

Kees vermoedde wat hier gaande was en liet het licht nauwkeurig gaan over de naden tussen de planken. Eerst merkte hij niets op, maar al spoedig zag hij dat de plek er iets andere uitzag dan de rest van het vertrek. Dit moest een ingelast stuk zijn om de geheime ingang of iets dergelijks te bedekken. Wanneer men op een speciaal knopje drukte zakte het geheel als een lift naar beneden en werd de opening ogenblikkelijk weer afgesloten met een stel goed in elkaar passende delen.

Op deze wijze kon men elk ogenblik verdwijnen zonder een spoor achter te laten. Totaal buiten zichzelf van opwinding maakte Kees dat hij wegkwam. Hijgend vertelde hij het nieuws aan de leden van zijn patrouille.

Hoofdstuk zes
In het hol van de leeuw

Er viel nu geen tijd meer te verliezen. Haastig vatten de jongens post rondom het gebouw, terwijl de leider, Iwan, Kees en André naar binnen gingen om de zaak verder te onderzoeken.

- Als we er binnen een uur niet uit zijn, haal je zo snel als mogelijk de politie, begrepen?-

Frits klopte na deze woorden als teken van verstandhouding zijn assistent op de schouder en verliet toen als laatste de veilige grond vóór de barak.

De verkenners volgden de zelfde weg als Kees eerder. Voetje voor voetje ging het in het donker. Ze hoorden geen geluid. Het huis scheen uitgestorven te zijn.

- Laten we eerst zoeken naar een verborgen knop ergens in de buurt, - stelde Kees voor.

- Dat moet inderdaad gebeuren - antwoordde Frits. - Volgens mij moet er nog een knopje zijn, want stel je nu eens voor dat iemand beneden zit, terwijl een ander later aankomt en ook daar wil komen, hoe zou hij dat dan klaarspelen? - Ieder hoekje werd afgezocht. In korte tijd hadden ze het hele vertrek onderzocht maar van een verborgen middel om beneden te komen was geen spoor.

De jongens stonden op het punt om het op te geven, toen André, die vlak bij het plekje stond waar de man verdwenen was, de vloer onder zich zag bewegen.

- Snel, boys, - fluisterde hij iets te hard, - zoek dekking! - Zelf zocht hij een goed heenkomen onder een oude jutezak, terwijl de anderen spoedig in het aangrenzende kamertje verdwenen. Nu zag André duidelijk de kruk en het tafeltje met het lampje omhoog komen. Op het krukje zat dezelfde man over wie Kees gesproken had. Hij scheen nogal haast te hebben, want nauwelijks stak zijn heup boven de vloer of hij maakte een sprong, kwam op de vaste vloer terecht en snelde naar de deur. Na enkele seconden was hij verdwenen.

De jongens sloegen hem door enkele spleten gade en zagen hoe hij ijlings in de duisternis verdween.

De padvinders zagen nu hun kans. Er moest direkt gehandeld worden. Zonder moeite lukte het hun op het vierkante liftje te komen. Frits drukte op de knop en daar gingen ze naar beneden, het onbekende tegemoet.

De jongens gaven hun ogen goed de kost. Met hun zaklantaarn lichtten ze bij. Ze zagen op de vloer heel wat ingewikkelde objecten die voor de beweging van de lift zorgden.

Het gat boven hun hoofd sloot weer automatisch en de jongens voelden kort daarop een lichte schok. Ze waren er. Dat betekende, dat ze nauwelijks vier meter onder de grond zaten. Ze namen de omgeving nauwkeurig op. Voor zich zagen ze een lange donkere tunnel, die eindigde ergens bij een verlichte plek.

Zouden ze erheen gaan? En wat als de vreemdeling terugkeerde en ook beneden wilde komen? Zouden ze er niet beter aan doen de lift terug te sturen? Maar dan zaten zij zelf in de knel. Neen, André moest terug, dan konden ze ook direkt uitzoeken hoe dat ding weer boven te krijgen. Gehoorzaam stapte André op het voorwerp en drukte eenmaal op de knop. Er gebeurde niets. Daarna drukte Frits tweemaal achter elkaar. Nu schoot het toestel geruisloos omhoog en verdween André uit hun ogen.

Pas na een half uur moest André de lift weer laten zakken, om hen op te halen, anders zou de man merken dat hij bezoek gekregen had. Want stel je voor dat hij binnen een half uur terug was en zag dat de lift ontbrak. Dat zou de boel bederven.

In de donkere tunnel werden de lantaarns niet aangemaakt. De jongens moesten het maar zonder licht stellen.

Langzaam naderden ze het eindpunt, waar een tamelijk helder licht scheen. De stralen drongen door tot dit gedeelte van de tunnen en gaven een schemerig schijnsel, zodat de gewelfde muur boven hun hoofd een vreesaanjagende schittering vertoonde.

- Hoe voel je je? - informeerde Kees.
- Best, - loog Iwan met bevende stem.
- Nu maar goed uitkijken, jongens, - sprak Frits, niet zonder spanning in zijn stem.

Behoedzaam naderden de drie de open plek. Daar brandde een lamp die elektrisch licht gaf. Dat betekende dat hier ergens een motor met geluid-demper aan het werk was. Ze zagen een paar machines. Waarvoor zouden die dienen? Het waren reusachtige stalen monsters met daaromheen verschillende werktafels.

Zelfs gloednieuwe typemachines stonden op de tafels die elk met een studielamp verlicht konden worden. Enkele stoelen vormden het resterende meubilair. Aan de muur hing een kalender. Natuurlijk namen de jongens een kijkje. Bij de maand juni lazen ze de volgende woorden: Next meeting: 17th July. Een kringetje was rondom de zeventien getekend. Hier werden dus vergaderingen belegd. De jongens neusden verder. In een hoek stonden twee enorme ijzeren koffers. Grote sloten hingen aan de hengels. Wat zou daarin zitten?

Frits ging dichterbij. De anderen volgden. Ze keken even rond en begonnen toen aan de sloten te morrelen. - Konden we die dingen maar open krijgen -, merkte Frits op. Hij keerde zich om en liet zijn blik in het vertrek dwalen, in de hoop iets voor zijn doel te vinden. Wie schetst zijn verbazing toen hij recht in de ogen keek van een onbeweeglijke figuur. Sprakeloos staarden de jongens naar de man. Hij was zeker één meter negentig lang en woog op z'n minst 100 kilo's.

De jongens konden van de schrik geen woord uitbrengen. Veel zouden ze overiqens niet kunnen vertellen. Ze waren ergens binnengedrongen waar ze niet thuis hoorden en daarmee uit. Gelukkig bewoog de reus en begon te praten.

- Stom van jullie, - zei hij met een accent. We kunnen jullie slecht gebruiken. Eerlijk gezegd vonden we de bedreigingen van onze medewerker afdoende om jullie hier weg te krijgen, maar neen, de heren vonden het nodig de held uit te hangen en te proberen achter onze geheimen te komen. Dat is jullie natuurlijk fataal geworden. Maar kom, mijn naam is Giant, aangenaam. Wat ik - eh - zeggen wou, kunnen de heren dammen? Ik verveel me zo, zouden we niet een partijtje doen?-

De verkenners keken elkaar verbouwereerd aan. Wat hadden ze nou?

- Ik wil wel proberen! - sprak Frits met een schorre stem.

- Nou, prachtig, - antwoordde de man rustig, dan haal ik even de schijfjes. -

Hij zei niets meer, liep op zijn gemak naar één der tafels, zette zijn tenen op een bepaalde plek op de grond en ziedaar, het tafelblad splitste zich in twee helften, en een lade kwam tevoorschijn. daarin lagen het dambord en de schijfjes.

Giant haalde de damspullen uit de la, ging nu aan de andere kant van de tafel staan en het geheel sloot zich weer netjes.

Het trio was al gewend geraakt aan dergelijke stuntjes en maakte er dus geen opmerkingen over.

De beide spelers namen plaats aan de tafel, terwijl Kees en Iwan hun hoofd pijnigden om een oplossing te vinden voor deze benarde situatie. Waarschijnlijk wachtte de man op zijn baas en toonde hij daarom zo weinig haast. Terwijl de jongens het spel gadesloegen, keken ze af en toe verlangend naar de tunnel.

Deze liep noordwaarts verder en liet geen lichtstraal door.

Hun enige hoop was eigenlijk André, die nu ieder ogenblik kon terugkeren. Straks zou hij ook in de val lopen.

Het spel verliep prettig. Het was duidelijk dat Frits de man met opzet liet winnen. Toen de eerste partij afgelopen was, stelde de padvinder voor een tweede te beginnen. Hij legde de schijfjes achteloos bij elkaar en liet zijn vingers speels tegen ze aantikken. Weldra had de snuggere Kees het door en volgde gespannen de bewegingen van zijn vriend. De tikjes en schijfjes hadden in het morse-alfabet het volgende uitgebeeld: ... - - - ... wat betekent S.O.S. De streepjes had Frits met behulp van drie tegen elkaar geplaatste schijfjes gevormd. Kees haalde zijn fluit tevoorschijn, maar begreep dat Frits niet de bedoeling gehad kon hebben om hem S.O.S. te laten seinen. Daarna zocht hij naar een betere oplossing.

Nadat het spel hervat was door Giant, pakte kees zijn zaklantaarn en schreef op het glas met een uitgeperste tube rode waterverf de bekende letters die hulp moesten brengen. Toen wierp hij ongemerkt een steen in de richting van het tunnelgedeelte dat ze nog niet onderzocht hadden. De man staakte ogenblikkelijk het spel en holde die kant op. Kees maakte van de gelegenheid gebruik zo snel als zijn benen hem konden dragen naar de lift te hollen en

ergens onderweg de zaklantaarn te laten liggen met het licht aan. Duidelijk zag hij nu de lettervormen tegen een muur.

- Goed zo, - mompelde hij en snelde terug. Even keek hij nog of het licht scherp genoeg was om op te vallen. Het bleek dat de lamp bij de tafel te veel verblindde. De man zou dus niet zo gauw op de enkele zwakke stralen vallen, vooral als hij er tenminste niet speciaal op ging letten. Kees had geboft. Toen hij ongeveer na een halve minuut terug was en zich met kloppend hart bij het gezelschap voegde, was de bewaker nog niet teruggekeerd. Hij was er zeker van dat André niet zou roepen wanneer die kwam. Ook zou hij voorzichtig en langzaam lopen zodat hij ongetwijfeld de aanwezigheid van de zaklantaarn en dus de in spiegelschrift geschreven waarschuwing zou opmerken.

Bij zijn terugkeer keek Giant wantrouwing naar de drie padvinders.

- Hebben jullie iets uitgehaald met een steen of iets dergelijks? - Zijn ogen fonkelden gemeen.

- Hoe komt u erbij? - antwoordde Iwan geschrokken.

- Nou, goed, we gaan gewoon door met het spel. Alleen wil ik jullie waarschuwen. Als je iets van plan bent, doe het dan goed, want ik hou niet van pogingen die mislukken.... -

De laatste woorden klonken de jongens nog na in de oren toen ze zich in een hoekje lieten neervallen en tegen elkaar geleund een dutje gingen doen. Er was ruim een uur verstreken. Frits had de verwoede dammer zodanig geboeid, dat die van geen ophouden meer wist. Pas toen hij op zijn horloge keek, kwam hij met een schok tot bezinning. Ondertussen was Frits weliswaar doodmoe, maar de beide anderen hadden flink kunnen uitrusten. - Mijn baas kan nu elk ogenblik hier komen. - mompelde hij meer tot zichzelf dan tot Frits. - Ga jij maar liever ook in die hoek zitten, want het spelletje is uit. We zullen gauw genoeg beslissen wat er met jullie moet gebeuren. Denk maar niet dat jullie vriendjes hier binnen zullen komen. Giant neemt ze wel voor z'n rekening. En nu, verdwijn! Ik wil alleen zijn! - Om de daad bij het woord te voegen gaf hij de verkenner een duw. Die vloog haast tegen de muur. De harde kennismaking met de handen van Giant deed Frits even huiveren. Al hij maar niets merkte van het spelletje met de lantaarn.

Hoofdstuk zeven
In de knel

Hoe was het ondertussen André vergaan? Toen hij het gezelschap in de tunnel verlaten had, was hij rechtstreeks naar boven gegaan en stilletjes uit de barak vertrokken.

In de struiken had hij de rest van de patrouille aangetroffen. De jongens waren al begonnen zich te vervelen. Het viel de toch al niet enthousiaste John tegen te moeten horen dat André na ongeveer een half uur weer moest gaan kijken of de drie succes hadden gehad.

Maar toen de muskieten onafgebroken hun aanvallen op de blote armen begonnen te doen en door de kleding heen met hun angels staken, ja toen was het helemaal afgelopen. Toen begon het gemopper van de jongens pas goed. En als nu en dan geritsel klonk tussen de bladeren en het beweeglijke kronkellijf van een ratelslang naar haar domein, de savanne gleed, liepen hun de rilingen over de rug.

Na precies een half uur had André zich opnieuw naar de barak begeven en was hij het vertrek binnengedrongen waar zich de lift bevond. Snel had hij plaatsgenomen op het krukje en de lift in beweging gebracht. Tot zijn verbazing had hij beneden licht zien branden waar hij de eerste keer nog geen strááltje ontdekt had. Spoedig merkte hij dan ook wat de oorzaak was van het lichtschijnsel. Daar lag iets op de grond dat licht gaf. Een zaklantaarn! Maar hoe kwam die daar terecht? Ook zag hij wat daar tegen de muur geschreven stond: s.o.s. De verkenner schrok ervan. Maar dat stond niet geschreven, dat werd door de zaklantaarn geprojecteerd. En de lantaarn, die was natuurlijk van een der verkenners.

André was in een oogwenk bij het voorwerp, raapte het op en spoedde zich, nadat hij het licht had uitgeknipt, naar boven. Er viel nu geen tijd te verliezen. Het was duidelijk dat er iets aan de hand was in de tunnel. Als zijn drie broeders maar geen direkt gevaar liepen.

In de struiken was alles hetzelfde gebleven. De jongens ergerden zich aan de muskieten, maar voor de rest was alles in orde. André vertelde over zijn ontdekking. De verkenners werden er stil van.

- Zie je wel, - begon Rudie, - heb ik 't jullie niet gezegd?

De patrouilleleider brengt ons nodeloos in gevaar. Dit hadden we toch kunnen voorkomen, als we niet verder waren gaan neuzen. We kunnen niet op tegen een bende die vuurwapens heeft. Dat is politiewerk. Wij zijn speurders, geen vechtjassen.-

John antwoordde kalm: - Frits is de leider, hij bepaalt wat er gedaan wordt. Als er iets mis gaat, hoeven wij hem nog niet de schuld te geven van alles. We mogen er trots op zijn dat we zo'n leider hebben. - De meer bescheiden verkenners hielden wijselijk hun mond dicht in afwachting van wat er nu gebeuren ging.

John stond op, keek om zich heen en sprak toen fluisterend:

- Boys, het schijnt mis te lopen. We zullen de politie erbij moeten halen. Gelukkig hebben we nu genoeg bewijsmateriaal, zodat wij de agenten kunnen overtuigen van de ernst van de zaak.

Zonder onze tocht naar de barakken zou de politie er niet achter komen wat zich hier afspeelt. Helaas zitten drie van onze jongens in die tunnel. We kunnen hier dus niet de hele nacht gaan zitten wachten. Als assistent-patrouilleleider neem ik de leiding over. Nou, luister: ik hoop dat jullie onderweg niet omvallen van de slaap, het is nu al ruim half elf. vergeet niet een kapmes mee te nemen, voor het geval jullie onderweg ongedierte mochten tegenkomen. Vertel de politie alles, vanaf het begin en zorg ervoor dat jullie ze overtuigen van de noodzaak. Sukses en tot later.-

De jongens waren blij dat ze uit de benarde situatie verlost waren. Ze vertrokken en stoorden zich niet meer aan de geluiden die ze nu en dan in het bos opvingen. Ze gingen immers terug naar de bewoonde wereld. Uit hun hut haalden zij spullen voor onderweg. Veldflessen werden gevuld, en ze namen ook wat voedsel mee.

Langs het kronkelende bospaadje ging het in de richting van het vliegveld. De zaklantaarns bewezen weer eens hun diensten.

Menigmaal liet een uil zijn akelig gekras horen. Niets is zo vreemd als het geluid van een uil in een donker bos. Het bleef echter bij schrikken. Na ongeveer een half uur doemden reeds de eerste lichtjes op aan de bosrand.

- Zanderij in zicht.... - Leo zuchtte opgelucht.

- O, eindelijk - lachte hij. - Nu zijn we tenminste tussen gewone mensen. Al dat gedoe rondom die idioot van een vreemdeling maakte mij al ziek. -

- Kom nou man, - deed André dapper, - we zijn maar twee dagen weggeweest en je begint al te klagen. Je moest eerder blij zijn dat we nu het een en ander kunnen beleven. Dit avontuur kan onze patrouille nog beroemd maken.-

Ze ploeterden verder door de dichte struiken. Hun scherpe ogen namen de omgeving nauwkeurig op. Nog een paar honderd meter en ze waren er. Het bos werd nu ijler en langzaam naderden de jongens de taaie grassen van de savanne. Bij een hoge groenhart, een der laatste bomen aan de bosrand, hoorden de verkenners plotseling een vreemd gefluit. Iemand, dat was duidelijk, had een korte bekende melodie laten horen. Alsof ze allemaal hetzelfde dachten, bleven de jongens staan en hielden hun verkennersstokken klaar. Hun zenuwen waren tot het uiterste gespannen.

Ze hadden al zoveel meegemaakt, dat ze geen enkel risico meer namen. Zodra ze iets zouden merken van een vreemdeling, die met minder goede bedoelingen wilde naderen, zouden ze tot de aanval overgaan.

- We lopen geen stap verder, jongens, - sprak Rudie.

- Wie het ook mag zijn, ik sla hem tot moes!-

- Natuurlijk! - beaamde Leo - We moeten ook eens laten zien dat we geen papkindjes zijn. Houd je gereed boys, we laten niet met ons sollen. Het was hen aan te zien, dat ze vastberaden waren en klaar stonden de eerste de beste vijand te lijf te gaan. Deze bleef echter weg en de jongens moesten na enige tijd toch maar verder.

Toen ze op enkele honderden meters afstand van het dorp waren, hoorden ze hetzelfde vreemde geluid voor de tweede maal. - Jezus ... - zei Andrè, gesard. - Dat rotding schijnt ons te willen achtervolgen. Wat doen we? zullen we toch maar proberen Zanderij zo snel mogelijk te bereiken?

Rudie en Leo antwoordden niet. Tenslotte haalde Leo zijn schouders op: - Het beroerde is, dat we niets zien. - Hij liet nogmaals zijn zaklantaarn over de vlakte schijnen, maar de dader

hield zich goed verscholen. Het was hem waarschijnlijk erom te doen de verkenners vrees aan te jagen, want als hij hun iets wilde doen, zou dat al in het bos gebeurd zijn en niet in de open savanne.

Hoe hadden de jongens zich echter vergist. Nauwelijks waren ze bij het eerste straatje aangekomen, of ze zagen drie gemaskerde mannen vanachter een hutje tevoorschijn komen. Het gebeurde allemaal zo snel, dat de jong[ens] geen kans zagen zich te verdedigen. Met een geweldige sprong wilde André zich uit de voeten maken, maar een der mannen stak zijn lange been uit en daar lag de dappere verkenner in het zand te spartelen. Leo gaf een andere zo'n flinke mep met zijn stok, dat die kermend van pijn ineen dook. Dat duurde echter niet lang, want de inmiddels gevelde Rudie gaf de derde aanvaller de kans nu al zijn aandacht te wijden aan Leo. Binnen korte tijd waren de drie jongens gebonden en werden ze meegevoerd naar de bouwvallige hut. Daar zouden ze ontdekken waarom hun belagers zo lang hadden gewacht om hen aan te vallen. De jongens konden geen geluid voortbrengen, zo stevig waren ze ingepakt. Zelfs het ademen ging moeilijk.

In de hut aangekomen, droegen de mannen hen een soort kelder binnen en lieten ze een ogenblik alleen. Toen gingen ze weer naar boven, spraken een poos tot mekaar op gedempte toon, en daalden weldra wederom het trapje van de kelder af. De verkenners werden nu via een gang naar een tunnel gebracht, die weer enkele meters lager liep, dan de gang. Wat zich nu aan de ogen van de jongens openbaarde leek meer op een droom: In de goed verlichte tunnel stond een prachtige kleine auto. De glimmende carrosserie vormde een schrille tegenstelling met de stoffige omgeving. Zou deze onderaardse gang ergens uitkomen waar de jongens nog een kans zouden vinden om te vluchten? Of waren ze gedoemd een onzekere toekomst tegemoet te gaan?

De mannen namen plaats in de auto en één hunner ging achter het stuur zitten. Toen de verkenners achter in een hoekje gesmeten waren startte de wagen en reden ze in volle vaart door de kaarsrechte tunnel.

Bijzonder lang duurde de rit niet. Reeds in enkele minuten begon de chauffeur vaart te verminderen. De koplampen verlichtten de tunnel voor een groot deel. In de verte zagen de jongens enkele lichten branden. Daar scheen zich een soort parkeerruimte te bevinden. Een onverwachte zwenking van de auto bezorgde de jongens een pijnlijke slag tegen het lichaam. De chauffeur remde krachtig en even later stapten de kerels uit de wagen, maakten de touwen aan de handen en enkels van de verkenners los en ontdeden hen ook van de zakdoeken die ze om hun mond gekregen hadden.

- Zo - sprak de vermoedelijke leider, - maak je maar thuis. Hier hebben jullie toch geen kans om te vluchten. Wees braaf, pak maar een broodje van de tafel en laat het je smaken! - André keek zijn vrienden veelbetekenend aan. Hij liep opzettelijk traag en deed alsof hij erge pijn had.

- Wat heb jij? - vroeg de leider knorrig.

- O, een beetje pijn, vanwege de hardhandige manier van uw optreden. - antwoordde de aangesprokene onverschillig.

- Als dat maar alles is, - grijnsde de man, terwijl hij aanstalten maakte om bij een der tafels te gaan zitten, die in de nabijheid van enkele reusachtige machines stonden.

- We zijn overigens nog niet begonnen met de behandeling, die jullie verdienen. Dat komt nog wel.-

André nam de beschaafd uitziende man nauwkeurig op. Hij was katachtig slank en had het voorkomen van een geslaagde zakenman. Keurig geschoren, een vilthoed op zijn hoofd, goed onderhouden handen, allemaal kenmerken van iemand die een goede baan heeft.

Leo en Rudie waren helemaal onder de indruk van de machtige machines en toestellen die ze om zich heen zagen.

- Ik ben benieuwd hoe dit afloopt - fluisterde Rudie. En dan te weten dat wij hulp moesten halen voor de rest van de patrouille. Hoe moeten ze nu erachter komen wat ons is overkomen? Het schijnt dat die schoften zeker van hun zaak zijn, aangezien ze zelfs hun maskers hebben verwijderd. Ze maken er zich geen zorgen over dat wij later een beschrijving van ze zouden kunnen geven aan de politie.-

t.o. 32

NAUWELIJKS WAREN ZE BIJ HET EERSTE STRAATJE AANGEKOMEN, OF ZE ZAGEN DRIE GEMASKERDE MANNEN VAN ACHTER EEN HUTJE TEVOORSCHIJN KOMEN.

- Ze zullen er wel hun reden voor hebben. - antwoordde Leo zacht, - Ik maak me alleen maar zorgen over Frits en zijn helpers. Hoe komen die nog ooit weer te voorschijn?-

De jongens vielen haast om van de slaap. Onder deze omstandigheden liet zelfs hun goede eetlust hen in de steek.

Hoofdstuk acht
Een onverwachte ontmoeting

Ondertussen waren Frits, Kees en Iwan in diepe rust. Zelfs Giant was ingedommeld en als de jongens niet zo moe waren geweest, en in slaap waren gevallen, hadden ze zonder moeite kunnen vluchten.

Het zou ongeveer twaalf uur in de nacht kunnen zijn geweest, toen Frits door een ronkend geluid wakker schrok. Het klonk zeer nabij. De verkenner pijnigde zijn hersenen om erachter te komen wanneer hij dit geluid voor het laatst gehoord had. Hij wekte Kees en Iwan. Die keken vreemd om zich heen toen ze de sombere muren voor zich zagen.

- Waar zijn we? - vroeg de slaperige Kees, terwijl hij zich de ogen uitwreef.

- In je bed man! - schertste Frits.

Hoor je het geronk in de verte? Het komt mij erg bekend voor, maar ik kan het nergens thuisbrengen. Of wacht, nu snap ik het al. Weet je nog wat ik jullie had verteld over de vorige avond, toen Frans mij gewekt had? Geloof me, het geluid dat ik nu hoor, klinkt net eender als dat van die avond. Alleen klinkt dit doordringender. Zou er een voertuig in de tunnel zitten?

De jongens keken bedrukt naar de bewaker, die sliep rustig door.

- Stel je voor, dat hij niet wakker wordt, - sprak Iwan - zullen we het proberen? -

Voorzichting stonden de jongens op en keken elkaar begrijpend aan. Frits knikte met zijn hoofd naar de richting van de lift en zachtjes slopen ze weg. Zonder om te kijken spoedden de verkenners zich na enkele minuten naar het toestel. Nog enkele tientallen meters en ze waren er. Onderweg merkten ze dat de zaklantaarn er niet was. Dat was een goed teken, dacht Frits.

- Hé, het is waar ook, - merkte Iwan plotseling op, - de lift is nu boven. We kunnen er niet bij, tenzij we nog een verborgen knopje kunnen ontdekken. -

- O jé, inderdaad, - klaagde Frits, - dat ik daar niet aan gedacht heb! Er restte de jongens niets anders, dan te zoeken.

In het donker konden ze niets vinden, daarom moesten ze wel hun zaklantaarn aanknippen. Op dat ogenblik hoorden de padvinders het geluid van de motor heel dichtbij. Ze schrokken op en keken het volgende ogenblik rechtstreeks in het felle licht van een personenauto. -

Het eerste waar Frits aan dacht was de baas, over wie Giant gesproken had. Vermoedelijk was hij gekomen, maar niet via de lift, doch met de auto, en dus uit het donkere tunnelgedeelte, waar de gefopte bewaker heen was gesneld, toen de snuggere Kees een steentje in die richting had gegooid.

Maar nu hadden de jongens niet veel tijd om na te denken.

Snel zochten ze dekking in één van de vele nissen, die in de muur zaten. Ze loerden voorzichtig om het hoekje en zagen drie mannen uitstappen. Daarna volgden nog drie andere personen, - O gunst,! - bracht Frits er met moeite uit, - Maar dat zijn onze verkenners! Dat zijn onze boys, kijk maar! -

Hij liet de twee jongens naar André kijken, die toevallig hun richting uitkeek.

- Jeetje - klaagde Iwan. - Wat nu te doen? -

Ik kan me niet goed voorstellen hoe ze in hun handen gevallen zijn. - merkte Kees ontmoedigd op. - Wat een pech zeg! - Kijk, ze gaan aan tafel, - fluisterde Frits gespannen, terwijl zijn ogen onafgebroken op de drie mannen bleven rusten.

- Maar wacht eens even, waar is die Giant naar toegegaan? Ik zie hem niet meer. Ik begin te geloven dat hij niet goed wist wat hij aan de baas moest vertellen en dat hij daarom weggevlucht is. Kijk maar zelf; de man is nergens te bekennen, terwijl we van hieruit toch duidelijk de hele zaak kunnen overzien. Ik heb zo'n idee dat hij zelf ook lelijk in de knel zit. Wedden, dat hij straks met een gezicht komt aangelopen alsof hij nergens van af weet? Die slaapzak! Hij zal zich wel dood schamen dat wij hem te vlug af zijn geweest. Terwijl de drie de mogelijkheden bekeken, hoorden ze de motor plotseling niet meer en konden ze nu elke stem duidelijk onderscheiden.

- Onze plannen dreigen ergens in de war te raken, - legde de baas uit. - We zullen ons moeten haasten en alle lopende zaken zo snel mogelijk afhandelen. Als de militaire autoriteiten door

toedoen van deze stommelingen achter onze activiteiten komen, kunnen we beter inpakken.-

Zijn stem klonk dreigend in de stille ruimte. Een van de jongens begon te hoesten. De man snauwde hem toe of hij wilde ophouden met dat onnodige lawaai.

- Mister Jack, U had Giant toch hier achter gelaten? Hoe komt het dan dat hij verdwenen is? Het was me allang opgevallen, maar ik had er niet eerder over willen praten, omdat ik dacht dat ik misschien zou storen.-

De aangesprokene sprong woedend op. Hij nam de omgeving scherp op en riep toen gebiedend: - Giant, kom hier! Schiet op man, we hebben weinig tijd. - Het bleef stil in de gang.

- Verr... - schold één der mannen. - Waar zit die kerel? Wil die nu ook nog verstoppertje gaan spelen? Een mooie boel wordt dat hier! -

De leider stond op en begon door de tunnel te ijsberen. Toen keek hij in de richting van de lift en stapte er mopperend naar toe. De jongens trokken zich zo ver mogelijk terug, hopend dat de man het niet in zijn hoofd zou krijgen om deze bepaalde nis aan een onderzoek te onderwerpen. Spoedig keerde hij echter terug en gaf de beide andere mannen de opdracht de tunnel te doorzoeken. Op dat ogenblik werd een gekerm hoorbaar en strompelde Giant met een pijnlijke trek op zijn gezicht naar het gezelschap.

Hoofdstuk negen
Misleid

Giant wierp een snelle blik op zijn baas.

- Dag Mister Jack! - kreunde hij, - It is horrible Boss, gewoonweg verschrikkelijk! Drie schooiertjes van ongeveer dertien tot zestien jaar zijn in de tunnel binnengedrongen en hebben mij onverhoeds aangevallen. Ik ben zodanig afgetuigd, dat ik bewusteloos ben geraakt ergens in een nis. Toen U mij riep kwam ik net bij, maar ik was veel te zwak om te antwoorden.

De baas keek zijn helpers grijnzend aan.

- Moeten we dat verhaaltje geloven, jongens? - vroeg hij met gefronst voorhoofd. Je story klinkt erg ongeloofwaardig, beste man! Bedenkt maar eens iets beters. Het is toch al te vreemd dat de padvinders toevallig ook de ingang van onze geheime tunnel hebben kunnen vinden, terwijl wij drie van hun kornuiten hebben opgepikt, die waarschijnlijk de politie wilden gaan inlichten over de schietpartij in het bos. Het is al erg genoeg, dat je door zenuwachtigheid met je vingers niet van je revolver weet af te blijven.

Het werd plotseling doodstil. Niemand zei iets. De spanning steeg. De jongens hadden aandachtig geluisterd naar het verhaal van Giant. Zouden hun vrienden dan toch ontsnapt zijn?

En ze hadden aldoor in de veronderstelling gezeten dat drie gevangen genomen waren. Maar toen herstelde André zich onmiddellijk en hij dacht weer aan het s.o.s. - bericht in de tunnel. Bovendien zouden de jongens nooit iemand aanvallen die de kans niet had zich te verdedigen. Dat is een laffe daad. André lispelde zijn kameraden toe: - Die Giant liegt.

Frits kan zoiets nooit gedaan hebben!-

Hoewel Giant de blik van zijn baas merkte, hield hij toch vol en loog hij dat de verkenners hem hadden neergeslagen. De leider van de bende was woest en zei: - Schei uit man, je maakt me ziek. Ik begrijp best dat je ondanks je grote gestalte er niet in geslaagd bent een stel snotneuzen de baas te worden. Het is jam-

mer, maar voor de zoveelste keer stel je ons weer teleur. Als er iets misloopt, ben je er geweest. Onthoud dat maar goed. Kom mee, we moeten de papieren in veiligheid brengen mannen. De politie kan elk ogenblik achter onze geheimen komen. Bovendien kan ik deze rakkers niet te lang hier houden. Het zou zonde zijn ze af te maken. Dat zullen we enkel doen als het ons werkelijk te heet onder de voeten wordt. Voorlopig zijn het geschikte gijzelaars. Hou ze zo goed mogelijk in het oog en zorg ervoor dat ze niets te weten komen over onze tunnel. - De baas maakte zich klaar om weer te vertrekken. Hij wenkte één der mannen mee te gaan en stapte toen in de auto. Ze reden snel weg en lieten de verbaasde jongens alleen achter met Giant en Bill. Giant grinnikte. Hij trok zenuwachtig met zijn mondhoeken toen hij sprak. - Dank zij de kennis van die Surinaamse medewerker hebben we ze mooi bang gemaakt, maar ondertussen zitten we in de problemen. Ik weet niet wat de leiding in Chicago zal zeggen. - De verkenners hadden met open mond geluisterd. Maar dan moesten die lui een bende vormen, die zijn kern in Chicago had. Andrè dacht aan de woorden die de baas had gebruikt: De papieren moesten in veiligheid gebracht worden. Wat anders zou het kunnen zijn dan gegevens over het vliegveld van Zanderij waar dagelijks belangrijke vliegtuigen landden. Het was niet onwaarschijnlijk dat de bende samenwerkte met een spion, die al de gegevens doorstuurde naar zijn organisatie. In dat geval zag het er niet zo fraai uit voor Suriname, dat er trots op mag zijn één der mooiste vliegvelden van Zuid-Amerika te bezitten.

Ondertussen zaten Frans en John nog steeds te wachten.

- Waar blijven de drie toch zo lang? Er is hen beslist iets overkomen. - Het is maar te hopen dat de anderen reeds bij de politie zijn. Frans ergerde zich dat hij daar zat terwijl zijn vrienden misschien in gevaar waren.

- Geduld, man, geduld! troostte John. Straks is alles in orde. Zodra de politie gearriveerd is, zul je wel genoeg te doen krijgen. Om te beginnen, flink gaan slapen.

Frans lachte als een boer die kiespijn heeft en wierp een blik op zijn horloge.

Op dat ogenblik richtte zijn kameraad met een ruk zijn hoofd op. - ssst, luister! - fluisterde hij. Een vreemd geluid uit de kamer hiernaast. Lijkt wel een bromvlieg!

Frans stak zijn hoofd aandachtig vooruit.

- Maar dat is hetzelfde gebrom wat ik zaterdagavond hoorde, toen ik op wacht stond. Het schijnt uit de grond te komen.

Zou het een voertuig zijn, denk je?-

- Waarvoor zouden de kerels een voertuig nodig hebben onder de grond. In dat geval is de tunnel niet zomaal een gangetje, maar een behoorlijke onderaardse weg. - Bij deze woorden sloop John naar de andere kamer en legde zijn oor tegen het geheimzinnige vloertje. Het geronk was nu sterker te horen. Het hield een hele tijd aan en hield toen plotseling op. Gespannen bleef John daar liggen. Toen, na een hele poos werd zijn moeite beloond. Opeens hoorde hij weer een motor aanslaan en bereikte de herrie zijn trommelvlies.

Nu duurde het echter minder lang. Al spoedig was het verdwenen, als een snelle auto, die op een eenzame landweg in volle vaart voortsnelt.

De jongen ging weer staan en liep op de andere leeuw toe.

- Zullen we het wagen? - informeerde hij enthousiast.

- Wagen? Wat wagen? - Schrok Frans.

- De tunnel binnendringen, natuurlijk - antwoordde John ongeduldig. - Waarvoor? We weten toch niet wat ons daar zit te wachten. - Waarvoor? We weten toch niet wat ons daar zit te wachten? Is het niet erg genoeg, dat onze kameraden ergens gevangen worden gehouden? Bovendien denken de jongens die nu bij de politie zitten, dat wij hier zullen blijven wachten, totdat ze eraan komen. -

John deed alles om zijn vriend over te halen in de tunnel af te dalen. Hij wist dat het zijn voordelen zou hebben.

Je kon niet weten wat die kerels van plan waren.

- Luister eens, Frans - sprak hij, - Stel je voor dat de agenten hier met een paar geweren komen en ze dalen af in de tunnel om de kerels te achtervolgen. En als die nu werkelijk over een snel voertuig beschikken? Hoe wil je dan dat de politie ze achterna gaat? We weten geen van beiden waar deze tunnel uitkomt.

Volgens mij kan het echt geen kwaad, als wij maar alvast een kijkje gaan nemen en direkt weer boven komen.

Frans zei niet veel meer. - Hij mompelde iets binnensmonds over de drie die daar beneden al gevangen zaten, maar tenslotte berustte hij in het besluit van zijn leider.

Samen namen ze plaats op het vloertje. John drukte toen op het knopje dat Andrè hem had beschreven en geruisloos daalden ze de donkere ruimte in.

Hoofdstuk tien
Bevrijd

Ondertussen stonden Frits, Kees en Iwan bij elkaar en zochten naar een manier om weg te komen uit de tunnel. Dit lift was er niet. Aan de andere kant durfden ze niet te komen, want daar zat Giant met zijn helper. De eerste keek niet bepaald rustig. Het was hem aan te zien dat hij drommels goed wist wat hij gedaan had door zijn onverschilligheid. Maar des te groter zou zijn wraak zijn als hij straks, na aankomst van de baas, de tunnel ging doorzoeken. Er was geen uitweg, dat voelden de jongens.

Eenzaam stonden ze daar. Iwans gedachten gingen naar zijn moeder die hem maandagmiddag zou opwachten en tot laat in de avond nog op zou blijven, want haar zoon zou niet komen opdagen. Hij zag haar reeds in de geest, bang en verdrietig. Ze zou de politie waarschuwen. Die zou toch een bericht sturen naar Zanderij. Men zou naar ze zoeken, denkend dat ze ergens in de savanne de weg kwijt waren geraakt of dat één hunner iets overkomen was, b.v. door een giftige slang gebeten, zodat de hele patrouille in de war was geraakt en niet wist wat te beginnen. Hij zag de hopman hoe die zich zorgen maakte en de schuld reeds bij zichzelf begon te zoeken, omdat hij de jongens toestemming verleend had, alleen het bos in te trekken. Aan zoveel dingen dacht de arm Iwan. Hij werd er door ontmoedigd. - Hoe moeten we nu beginnen, Frits - fluisterde hij. Zijn buurman antwoordde hem niet. Die keek strak voor zich uit. Er viel geen woord uit hem te halen. De jongens begrepen dat hun leider ook diep onder de indruk was van de gebeurtenissen.

Iwan wilde juist het onmogelijke plan gaan opperen om de twee bendeleden op een listige manier te overvallen, toen ze plotseling een zachte bons hoorden.

- De lift! - gilde Kees haast. - Er is iemand aangekomen, ik heb de lift horen stuiten. -

- Zwijg! siste Frits, - Houd je zo goed mogelijk gedekt, want dit kan onze ondergang betekenen.-

De jongens hielden zich doodstil en probeerden een glimp op te vangen van de personen die aangekomen waren.

Voorzichtig gluurde hij om de scherpe rand van de brokkelige muur en kon toen van blijdschap geen woord uitbrengen. Hij duwde Kees als het ware naar buiten. Die zag nu ook de twee verkenners aankomen en deed zijn hand voor zijn mond om geen kreet van vreugde te slaken. Met z'n drieën snelden ze naar de lift terug en omhelsden hun redders, Deze lieten geen tijd verloren gaan en vroegen aan de verlosten of er nog iets was dat er in de tunnel moest gebeuren.

Frits gromde van verbittering. - We moeten onze kameraden gaan bevrijden, hé! Die zitten namelijk ook in de tunnel. - John keek verbaasd op.

- Hier in deze onderaardse gang? Maar dat kan toch niet?

Ze zitten immers helemaal op Zanderij! - Frits grinnikte.

- Kom mee, - sprak hij, - dan zal ik je wat moois laten zien. - Hij wenkte de andere jongens om daar te blijven wachten en sloop heel stil met zijn assistent naar de volgende nis.

Daar hadden ze een goed uitzicht op de gevangenen, die inmiddels weer gebonden waren.

- Hoe bestaat zoiets! - riep John stomverbaasd uit. - Ik heb de verkenners zelf zien vertrekken in een heel andere richting. Waarschijnlijk is er ergens nog een ingang naar de tunnel.

- De baas bracht ze hierheen met zijn auto- merkte Frits op.

- Ja, ik hoorde boven zo'n geluid. Frans en ik hebben ons dus toch niet vergist, toen we meenden met een auto te doen te hebben. Maar als de kerels een auto nodig hadden om de jongens hierheen te brengen, betekent dat dat de afstand die ze gereden hebben niet al te klein is. Wie weet, hebben ze hun hoofdkwartier zelfs op Zanderij.

- Dat kan, want zoals je zei, waren de drie op weg naar de politie van het dorp. In ieder geval zullen we nog heel wat te weten moeten komen, denk ik.-

John tuitte zijn lippen. - Wat doen we nu dan? - informeerde hij.

- De jongens bevrijden, als het kan! - flapte Frits er meteen uit alsof hij op die vraag had zitten wachten.

- Hoe denk je dat te doen?-

- Hoe zou jij het doen?-

- Jij bent toch de leider, ik hoef voor jou niet te denken!-

- En als ik daar nu lag en jij moest beslissen op welke manier je mij zou moeten bevrijden, dan zou je zeker niet op mijn advies kunnen wachten.-

- Oké, oké, je hebt gelijk. Je kunt ook niet meer tegen een grapje! Eerlijk gezegd, wilde ik jullie, liever boven zien, dan weten we dat dat gebeurd is. Als we met z'n allen hier blijven, lopen we de kans nooit meer het zonlicht te zien. - Frits keek bedenkelijk. -

Toch zie ik geen betere manier om de kerels buiten gevecht te stellen. We moeten ze met z'n allen aanvallen; ze verrassen.-

Al pratend slopen de jongens terug en bespraken hun plan met de rest. De meesten waren het met Frits eens, dat er nu gehandeld moest worden. Daarom overlegden ze hoe ze de zaak zouden aanpakken. - Jij, - sprak Frits en wees naar John, - jij gaat bij de lift staan roepen. Het kan me niet schelen wat. De kerels zullen naar je toe hollen om je gevangen te nemen. In het donker steekt Iwan zijn verkennersstrok uit en laat de magere vent met zijn spitse neus vallen. Tegelijkertijd spring jij bij, Kees, en je zorgt ervoor dat hij geboeid wordt.

Je hebt nog genoeg koord, niet? -

Kees knikte en de patrouilleleider vervolgde: - Die knaap lijkt mij niet zo sterk. Ik denk dus, dat als je je lassoknoop gereed houdt, het met de hulp van Iwan zeker zal lukken. Concentreer je dus op die vent alleen. En nu jij, Frans, jij en ik zullen die grote gorilla aan moeten. - Het lijkt mij het beste wanneer we beiden onze koorden gereed houden en hem strikken, zodra hij probeert zijn vriend te hulp te snellen, pakken wij hem in. Maakt hij het ons te moeilijk, dan geven wij hem maar een flinke tik. Dat zal hem wel een poosje koest houden.-

Nadat Frits het plan uitvoerig uit de doeken had gedaan en elk van de jongens precies wist wat hem te doen stond, keek de leider zijn verkenners aan en vroeg wie nog iets te vragen had. Kees was de enige die een opmerking maakte. - We hebben aan bijna alles gedacht, - zei hij, - maar aan het voornaamste, geloof ik, niet. - Als die lui nu eens gewapend zijn, wat niet onwaarschijn-

lijk is, wat dan?

Frits glimlachte. - Als ze gewapend zijn, zullen we ze moeten ontwapenen, boys, maar aangezien ik geen holster om hun middel zie hangen, neem ik aan dat het wapen buiten hun onmiddellijk bereid ligt; voor ons dus gemakkelijker. - De jongens wisten nu genoeg. Ze waren op alles voorbereid. John deed wat de patrouilleleider hem had opgedragen en begaf zich naarde omgeving van de lift. Daar begon hij luid te roepen: - Andrè, Leo, Rudie, waar zitten jullie? Help me, ik heb een schurk te pakken, help! - Hij herhaalde zijn roep enkele malen. De aangeroepenen schreeuwden terug dat hij moest maken dat hij weg kwam, want er waren meer bandieten in de tunnel.

Op hetzelfde ogenblik dat de jongens hun antwoord uitgilden, sprongen de twee mannen op en holden in de richting van de lift. De gorilla was vóór. Hij snelde vooruit, maar Frits was op zijn hoede. Zodra de man hem voorbij wilde springen, kwam hij uit zijn schuilplaats te voorschijn en wierp zijn lasso uit. De man hield verward de pas in en greep naar zijn borst. Frits begreep dat hij waarschijnlijk een klein pistooltje daar had zitten. Hij stak zijn been uit en gaf de man een duw. Deze viel onzacht achterover, waarna Frans hem zo'n tik tegen zijn knieschijf gaf, dat hij kreunend van pijn in elkaar kronkelde. Vervolgens gebruikte de verkenner zijn eigen koord om de enkels van de bewaker vast te sjorren. Frits deed hetzelfde met de armen. Dat ging minder makkelijk, aangezien de kolos ondanks de hevige pijn woest om zich heen sloeg. Gelukkig snelde John te hulp en binnen enkele ogenblikken was de man gebonden en lag hij op zijn rug op de grond te vloeken. Uit zijn binnenzak werd de revolver gehaald en in een nis gesmeten.

Met de andere ging het moeilijker. Die was weliswaar kleiner, maar dat gaf hem juist een behendigheid, die de gorilla miste. Toen Iwan zijn stok had uitgestoken om de man ten val te brengen, had deze bliksemsnel gereageerd en was hij niet eens op de grond terechtgekomen. De beide jongens kregen het nu erg benauwd. De woesteling zag namelijk gauw genoeg in dat dit een valstrik was en begon vervaarlijk in het rond te slaan.

Zijn eerste slag maaide Iwan neer.

t.o. 44

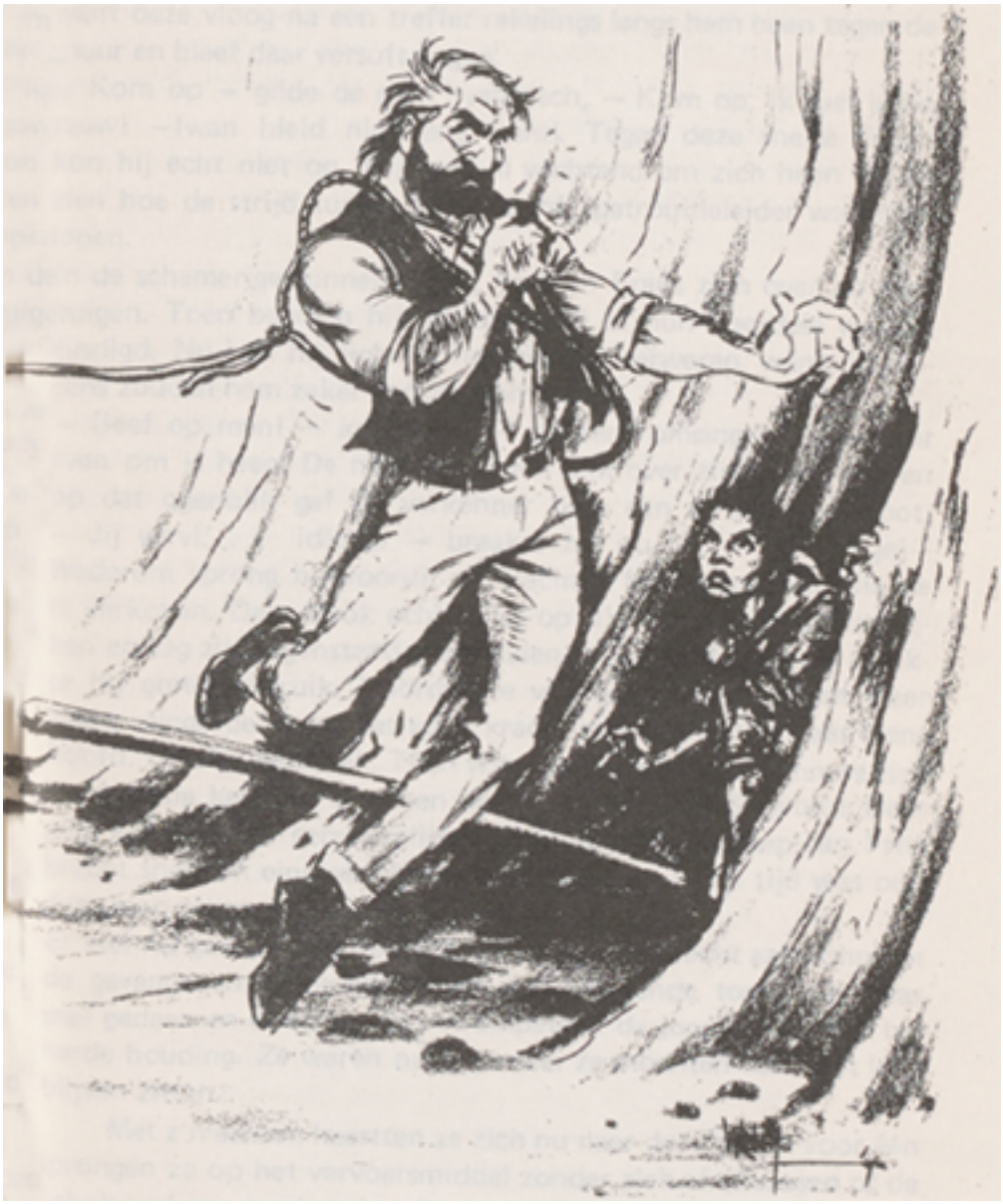

GIANT HIELD VERWARD DE PAS IN EN GREEP NAAR ZIJN BORST.

Deze had geen tijd om zich te beklagen. Het was een strijd om de vrijheid, om de hele patrouille te verlossen, dat wist hij. Daarom spande hij al zijn krachten in en kwam weer op de been. Al spoedig bemerkte hij, dat hij vervanger was van Kees, want deze vloog na een treffer rakelings langs hem heen tegen de muur en bleef daar versuft liggen.

- Kom op - gilde de man hysterisch, - Kom op, ik lust jullie rauw! - Iwan hield niet lang stand. Tegen deze snelle figuur kon hij echt niet op. Hij keek al vechtend om zich heen om te zien hoe de strijd tussen Giant en de patrouilleleider was afgelopen.

In de schemerige tunnel zag hij Frits en Frans zich over de man buigen. Toen begreep hij dat de strijd in hun voordeel was geëindigd. Nu kon hij zich tot het uiterste verweren, want de jongens zouden hem zeker te hulp komen.

- Geef op man! - krijste hij, - Je bent omsingeld, kijk maar even om je heen. De man wierp een blik over zijn schouders en op dat ogenblik gaf de verkenner hem een ferme maagstoot. - Jij vervl... idioot! - braakte hij nu uit. - Ik zal je! - Wederom sprong hij vooruit en trachtte Iwan een zware linkse te verkopen. Deze dook echter net op tijd om de slag te ontwijken en zag zijn tegenstander wankelen. Van de gelegenheid maakte hij gretig gebruik. Voordat de vechtjes zijn evenwicht weer kreeg, slingerde Iwan met volle kracht zijn rechterarm naar diens hoofd. De slag was raak. Toen wierpen de andere verkenners zich op de taaie kerel en brachten hem vakkundig op de grond. Daar ging het stukken gemakkelijker. Een enkele judogreep van Frits bracht snel een eind aan het gevecht. Binnen korte tijd was ook deze man gebonden en ontwapend.

Er viel nu geen tijd te verliezen. Frits gaf opdracht aan John om de gevangenen te bevrijden van het knellende touw. Dat was snel gedaan en één voor één strompelden de jongens uit hun benarde houding. Ze waren nu vrij, maar ze mochten daar niet lang blijven zitten.

Met z'n achten haastten ze zich nu naar de lift. Eén voor één sprongen ze op het vervoersmiddel zonder zich af te vragen of de kabels wel zouden houden. De twee gevaarlijke kerels lieten ze in

de tunnel alléén achter. Die zouden wel spoedig genoeg bevrijd worden door hun baas. Toen ze eenmaal boven gekomen waren, voelden ze zich zo opgelucht, dat ze niet meer dachten aan de gevaren die hen nog mogelijk wachtten. Ze besloten zich zo spoedig mogelijk naar de hut te begeven en van daaruit naar Zanderij te vertrekken. Met de vreugde had ook een zekere angst zich van de jongens meester gemaakt: Hoe zouden ze Zanderij bereiken zonder dat de rest van de bende hen zag?

De duisternis was thans hun bondgenoot geworden. Zolang ze geen herrie schopten, hoefden ze niet meer bang te zijn dat ze ontdekt zouden worden. Langzaam naderden ze de hut. Frits drukte hen op het hart vooral geen licht te maken. Als de kerels wisten dat ze weer in het kamp waren, zou niets hen nog kunnen redden. Gelukkig troffen de verkenners al hun spullen aan zoals ze die hadden achtergelaten. Haastig zocht Frits de voornaamste dingen bij elkaar die hij nodig zou kunnen hebben gedurende de komende uren. Daarna verlieten de padvinders het kampterrein om de politie op de hoogte te brengen van hun avontuur. Niet lang na hun vertrek zouden ze ontdekken dat ze niet de enige reizigers waren, maar dat de nachtzwaluw niet zomaar ieder ogenblik over hun hoofd fladderde en een griezelig-kille luchtstroom langs hun oren veroorzaakte...

Hoofdstuk elf
Nieuwe verwikkelingen

Terwijl de jongens strompelend van de slaap, hun weg zochten tussen de talrijke hindernissen, probeerde Giant moeizaam zijn hoofd op te richten.

- Verdikke! - bromde hij voor zich uit.. - Die smeerlappen hebben ons aardig te pakken. Wat zal de baas hiervan zeggen Bill?-

- Wacht maar af, - snauwde de andere hem toe, - dat zul je wel snel horen. -

- Rotstreek! - spuugde Giant eruit. Ondertussen wist hij niet, dat het niet lang meer zou duren voordat hij op vrije voeten zou zijn. Reeds naderde het ronkende geluid voor de tweede maal. Bill was de eerste die zijn oren spitste.

- We hoeven niet lang meer te wachten, Boy - schreeuwde hij van blijdschap. - Daar heb je hem al! -

Inderdaad scheerde de wagen na enkele ogenblikken langs één van de tafels en kwam met een gierend geluid tot stilstand. Jerry en de baas haastten zich uit het voertuig en keken verbaasd om zich heen.

- Hé, waar zitten de jongens? - merkte de eerste geschrokken op - Snel! - kommandeerde de ander, - we moeten ze vinden.-

De beide mannen trokken hun pistolen en riepen enkele woorden in het Engels. Voordat ze echter begonnen te zoeken klonk de stem van Bill, die vertelde waar hij zat. De kerels gingen kijken wat er met hem aan de hand was en slaakten een kreet van verbazing, toen ze daar de twee bewakers gebonden zagen liggen, hulpeloos als pasgeboren lammetjes.

- Wiens werk was dit? - vroeg de leider kort.

- De jongens, Baas, - antwoordde Bill zacht. - We werden in een hinderlaag gelokt en toen sloegen ze ons neer.-

- In een hinderlaag gelokt? Man, weet toch wat je zegt.

- Dat konden ze toch nooit klaargespeeld hebben?-

- Er waren er meer in de tunnel, Baas. Giant had gelijk. -

- Verd..... Jullie laten je dus door een stelletje nietsnutten

vangen alsof jullie kleine vogeltjes zijn? Maar nu weet ik echt niet meer wat ik aan jullie heb. Klootzakken! -

Jack had zijn pistool weer in zijn zak gestoken en was nu begonnen met de touwen stuk te snijden. Toen dat karweitje opgeknapt was, sprak de woedende leider haast stotterend van verbolgenheid. - Zijn de kwajongens al lang geleden vertrokken?-

- Yes, boss, met de lift. Ongeveer twintig minuten geleden. -

- Hebben ze ook gezegd wat ze nu van plan zijn?-

- We hebben weinig kunnen horen, Baas, bovendien waren we niet helemaal helder na die tik.

- Klootzakken! Ik wist wel dat ik jullie niet kon vertrouwen met die schooiers. Nou, goed. We zullen maar niet langer hier blijven schelden. Het eerste wat ons te doen staat is de lift onklaar te maken en vervolgens via de kreek achter de jongens aan te gaan.-

Binnen enkele minuten waren ze boven. Jerry liep naar een onopvallende steen, in een hoek van de barak en schoof die opzij.

Daarna peuterde hij aan een aldus vrijgekomen knopje en knikte toen tegen de baas. Deze gaf de mannen een wenk en samen verlieten ze het vertrek.

Eenmaal buiten spoedden de mannen zich naar de keek. Ze wisten zich daar veiliger dan waar ook. Vlak bij de mauriciuspalm hield het gezelfschap stil. Jerry haalde uit zijn zak een klein voorwerp, dat de vorm had van een transistorradiootje. Aan dit vreemde voorwerp waren enige hefboompjes bevestigd. Jerry haalde er eentje over en weldra vestigden al de mannen hun blikken op het water. Dit laatste begon te rimpelen en allengs begonnen zich grote kringen te vormen aan de oppervlakte van het gewoonlijk zo rustige kreekje.

Uit de kringen borrelde toen een bolvormig voorwerp omhoog, dat enigszins leek op de helm van een soldaat. Het verhief zich voor een groot deel boven de oppervlakte en bleef toen in het midden van het kreekje liggen. Jerry haalde nog een krukje over en het ding bewoog zich geruisloos naar de oever. Zodra het met de oever in aanraking was gekomen, opende zich een luikje in de bol en de kerels verdwenen één voor één in het binnenste ervan. Kort daarop sloot het luikje weer hermetisch en het staal zette zich in beweging. Het zonk even geruisloos als het te voorschijn

was gekomen. De rimpels aan de oppervlakte werden groter en vlakker en spoedig waren ze niet meer te onderscheiden van de kleine golfjes die door de zachte beroering van de wind veroorzaakt werden.

Ondertussen ploeterden de verkenners maar voort in de modder. Ze waren moe, dat was hen aan te zien. Geen wonder dat de tocht een eeuwigheid scheen te duren. Hun voeten kwamen loodzwaar neer in de blubber. Telkens als de jongens ze weer uit het slijk rukten, kregen ze een gevoel alsof ze niet verder konden. Tot overmaat van ramp stootten ze zich niet zelden aan de boomwortels die hun weg steeds belemmerden.

Eindelijk bereikten de Leeuwen een stuk terrein dat beter begaanbaar bleek. Ze slaakten een zucht van verlichting toen ze merkten dat het de savanne was. Achter zich lieten ze de dikbemoste bomen en begaven zich naar het wijde open terrein.

- Pff! - zuchtte André, - Dat was dat! -

Leo keek hem aan met een beetje ironie in zijn ogen. - Laten we maar hopen dat dat werkelijk dat was! - merkte hij op. Hij had deze woorden nauwelijks uitgesproken of daar verrezen, als uit de grond, alle vier mannen die hen sinds hun aankomst bij het kamp het leven zuur gemaakt hadden. Ze waren allen gewapend met automatische pistolen en omsingelden bliksemsnel de patrouille. Geen der jongens voelde zich in staat een woord uit te brengen. Dat was zelfs niet eens nodig, want de leider van de spionnen was de eerste die sprak.

- Nou, boys, nu heb ik jullie hé. Jammer, dat jullie er niet eerder aan gedacht hebben om te verdwijnen. Nu is het zo ongeveer te laat. Als we niet zo dicht bij het dorp waren, had ik niets liever gedaan dan er gelijk een eind aan maken. Jammer, want nu voel ik mij gedwongen om jullie een vervelender dood te bezorgen. Kom mannen, pak ze! -

- Wat doen we, Frits, - gilde Frans, - laten we ons zomaar gevangen nemen en vermoorden na al de moeite?-

- Kalm, Frans, - antwoordde de leider met trillende stem. - Een verkenner geeft de moed nooit op. Voorlopig staan we tegenover vier gewapende mannen. Wat kunnen we daartegen doen?

We kunnen ons leven toch niet zomaar in gevaar brengen: Nu hebben we tenminste nog een kans, hoe klein dan ook. -

Giant en Bill pakte de jongens maar al te graag beet. Ze sleurden hen, nadat ze één voor één aan hun pols gebonden waren rechtstreeks naar de bosrand, die ze reeds enkele tientallen meters achter zich gelaten hadden. Jerry holde naar het stroompje dat helemaal hier zijn weg zocht tussen de dikke boomstammen en haalde wederom het geheimzinnige voorwerp uit zijn zak. Tot hun schrik zagen de jongens hoe het gevaarte uit het water opsteeg.

Frans raakte in paniek. - Neen, neen! - schreeuwde hij, - ik wil niet mee. Ik wil niet dood. Leo begon zachtjes te snikken. Frits en Kees troostten de vermoeide verkenners die toch al genoeg hadden meegemaakt.

- Houd je bek dicht! - krijste Bill geïrriteerd. - Je hebt toch niets aan dat gejank! -

Toen Frans het vaartuig zijn bek zag openen begon hij wild om zich heen te slaan en te schoppen. Giant gaf hem een stomp in zijn maagstreek, dat hij kreunend van pijn in elkaar zakte.

De man zei niets, doch pakte Frans bij zijn kraag en sleepte hem als een dood dier achter zich aan. Vol afschuw keken de jongens naar dit toneel. Iwan deed een poging om de man naar de keel te vliegen, maar hij besefte spoedig dat het niet veel zou uithalen. Hij was immers gebonden. Toen lieten de jongens zich maar meevoeren naar het duikbootachtige gevaarte en daalden af in het binnenste van de bol. Voordat de opening echter hermetisch werd afgesloten, klonk ergens in de duisternis een gil en Kees zag nog juist een brandende pijl door de lucht vliegen en trillend steken in één der bomen die langs de oever van het beekje stonden. Blijkbaar hadden de mannen niets gezien van dit teken, want de baas merkte schamper op. - Die Indiaan is weer bezig met zijn geestesbezweringen. Die schijnt ook nooit te slapen. Zonder maar even op te kijken nam hij vervolgens plaats tussen de andere mannen en liet de jongens als varkens voor de verkoop bij elkaar liggen op de koude stalen vloer. Jerry trok zich terug in een soort kajuit en even later voelden de jongens beweging in het vaartuig.

Waarheen werden ze nu gebracht? Koude rillingen voeren over de bezwete ruggen van de Leeuwen. Onwillekeurig prevelden ze een gebed. Er scheen geen ontkomen meer aan te zijn. God alleen zou nog hulp kunnen schenken. De verkenners waren er stil van. Geen woord ontsnapte meer uit hun mond. Straks was het dag, maandag; de dag waarop ze thuis werden verwacht. Ergens in een hoek lag Leo nog steeds te huilen. Hij kon niet anders. Hier scheen geen hulp meer te kunnen baten.

Hoofdstuk twaalf
Op het spoor

- Waar brengt U ons eigenlijk naar toe? - vroeg Frits, toen hij merkte dat er kennelijk gevaren werd.

De leider keurde de verkenner geen antwoord waard en bladerde ijverig in een zakboekje.

- Hmm, - mompelde hij, - als niemand ons verder dwars zit, kunnen wij de gegevens omtrent de laatste landingen snel afwerken en doorsturen naar Chicago.-

- Bent U van plan de organisatie op de hoogte te stellen van de kleine onderbreking die wij hebben moeten ondervinden door de nieuwsgierigheid van deze kwallen? - informeerde Jerry.

- De organisatie heeft niets te maken met wat zich in mijn gebied afspeelt - snauwde de aangesprokene Jerry toe.

- Hier ben ik de baas en het zou werkelijk helemaal mis moeten lopen voordat ik het in mijn kop zou halen de heren om raad te vragen. Ik kan deze kleine nietsbetekenende hindernissen wel zelf opknappen.-

- Daar twijfel ik beslist niet aan, - gaf Jerry toe, maar toch zou U eigenlijk de organisatie op de hoogte moeten houden.

U kunt immers niet weten, hoe dit afloopt.-

- Zwijg, man, wie heeft ervoor gezorgd dat de piloot van het ene vliegtuig enkele weken geleden plotseling onwel werd, na het drinken van een kopje thee? Wie heeft een maand geleden het landingsgestel van een ander vliegtuig onklaar gemaakt? Wie zorgt al twee jaar voor het doorsturen van alle gegevens omtrent de toestellen uit de Verenigde Staten? Wie is de man die zelf als marconist fungeert en ondertussen elke afdeling van de luchthaven van buiten kent? Wie slaagde er in de wapens binnen te smokkelen en jullie tot nu toe te beschermen tegen elke mogelijke en overigens zeer verklaarbare verdachtmaking? Niemand anders dan ik. Zou ik dan na al deze daden moeten vrezen voor een kleinigheid als deze? Schei toch uit man. Vertrouw maar op mij en vergeet niet dat ik hier de baas ben. Jullie hebben niets, helemaal niets te maken met Chicago. Als er moeilijkheden

komen zal ik er wel voor zorgen dat alles goed afloopt.

Voor de goede zaak zouden jullie bovendien zelfs je leven moeten opofferen.-

De mannen spraken geen woord meer. Ze hadden hun les gekregen. Ondertussen lagen de verkenners na te denken over wat ze gehoord hadden. Ze konden de slaap niet vatten, hoewel het geluid van de motor haast onhoorbaar was. Het zag er hopeloos uit voor de jongens. Hoe ze ook piekerden, ze vonden geen uitweg. Geen mogelijkheid die hen te binnen schoot. Diepe rimpels vormden zich op het voorhoofd van Frits. Zou zijn hele patrouille zonder meer vernietigd worden omdat een groepje spionnen zich bedreigd voelde? Er moest toch iets op gevonden worden? Helaas kon hij maar niet op een idee komen om de bende onschadelijk te maken. Het was wel te hopen, dat de hopman tijdig zou ingrijpen en de politie waarschuwen wanneer ze tegen de avond nog niet in Paramaribo waren gearriveerd. Maar ook dan zou het al te laat kunnen zijn. Restte nog de Indiaan. Waarom had hij een pijl afgeschoten? Zou dat horen bij zijn bijgelovige praktijken, of was het een teken?

Hijgend strompelde, tegen dezelfde tijd dat Frits treurde over het lot dat hem en zijn patrouille wachtte, een man binnen in het wachthuisje van de politie en vertelde een lang en verward verhaal aan de slaperige politieman die nauwelijks oor had voor de nogal vreemde story. Toen de licht gebogen magere figuur uitgesproken scheen, pakte de agent zijn pijp, vulde haar met tabak, stak er de brand in en sprak toen ironisch: - Begin opnieuw vriend, ik luister! -

De arrogante houding van de landsdienaar beviel de man blijkbaar niet want hij begon zich onrustig te bewegen.

- Alleen tijdverlies. U gaat spijt hebben als iets met de onschuldige jongens gebeurt. Mi taki k'ba. Mi sa go na wan tra skowtu.-

De agent schrok van de houding van de man en sprak in het Sranan: - Kom eens terug man en doe nou niet zo mal. Dacht je nou heus dat je verhaal zo geloofwaardig klinkt? Maar goed, ik zal moeten optreden. Wie weet, schuilt er inderdaad iets van waarheid in je woorden. Kom terug, ik zal mijn baas even op-

t.o. 54

DE AGENT PAKTE ZIJN PIJP EN SPRAK TOEN IRONISCH:
- BEGIN OPNIEUW VRIEND, IK LUISTER!

bellen. - De agent haalde de telefoon van de haak en begon een lang gesprek met de brigadier. Deze vond het wel erg, dat hij juist in de mooiste uren van de ochtend uit zijn bed gehaald werd, maar hij wilde geen risico nemen. Binnen enkele minuten was de hele afdeling op de been en het duurde niet lang of een vijftal politiemannen reed in een ‘woudloper’ het oerwoud tegemoet. Bij de bosrand stapten de mannen uit en met de bezoeker als gids trokken de agenten het bos in. De lezer zal wel begrepen hebben, dat de gids niemand anders kon zijn dan de Indiaan die zich voor spook had uitgegeven, maar die nog zo menselijk was, dat hij de jongens niet aan de willekeur van de misdadigers wilde overleveren. Spoedig bereikten de mannen de eerste barakken. Het kostte hem weinig moeite door te dringen tot het gebouw, dat door de Indiaan werd aangewezen als de broedplaats van al de smerige plannen van de leider en diens kornuiten.

Toen de mannen echter het knopje van de lift probeerden, gebeurde er niets. De kommandant keek wantrouwig naar de gids.

- Nou? - informeerde hij.

- Ik weet niets - sprak de Indiaan kalm. - Ik ben geen agent. Agent moet zoeken naar medicijn. Als één medicijn niet helpt, moet een andere medicijn bestaan. -

- Je kunt ons nog veel meer wijsmaken, man, maar ondertussen zitten we hier tijd te verliezen. Kom mee, breng ons naar het kamp van de padvinders. Ik heb ze enkele dagen geleden werkelijk het bos in zien trekken. Ze moeten dus hier in de buurt hun bivak hebben. Zijn ze op dit uur niet in hun hut dan is er dus iets aan de hand en kunnen we jou echt geloven. - Zonder veel tijd te verliezen zochten de dorpsagenten, die lang niet iets avontuurlijks hadden meegemaakt, de hut op van de verkenners. Ze vonden er haast alles nog. Kledingstukken, pannen met vlees en rijst, gebruiksvoorwerpen en zelfs de tuben waterverf waarmee Frits zich geschminkt had. Een raar gevoel bekroop de brigadier. De Indiaan had niet gelogen. Hier was iets aan de hand, iets heel vervelends....

- Luister, mannen, - bromde hij, - Het ziet er niet mooi uit voor die knapen. We moeten, koste wat het kost, de schurken vinden. Bernard en Jules gaan met mij terug om meer wapens te

halen, terwijl jullie met z'n tweeën en de Indiaan op zoek gaan naar sporen die ons enige opheldering in deze zaak kunnen brengen. Ik zal ondertussen het Hoofdbureau in Paramaribo waarschuwen en tevens de Geheime Dienst. Je kunt niet weten, hoe dit allemaal afloopt.-

De drie mannen verlieten het kamp en even later sloeg de motor van de auto aan. Thans waren de twee politiemannen alleen met de Indiaan. Deze bracht hen naar het kreekje en vertelde hen over het vaartuig dat door een geheimzinnige kracht werd voortgestuwd. Ogenblikkelijk begonnen de agenten te dreggen, maar ze vonden geen spoor van een vaartuig. Ze liepen langs de hele oever van het stroompje, maar het enige wat ze zagen, was een padvindersfluit.

Terwijl ze verder speurden, klonk plotseling een geweldige knal. Het leek wel alsof het bos uit elkaar geslingerd werd.

- Dat was bij de barakken! - riep de ene agent uit.

- Klopt! - antwoordde de tweede, - Daar heeft een ontploffing plaatsgevonden. Laat ons snel gaan kijken. -

Vlug begaven de speurders zich naar de bouwvallige woningen. Wat ze toen zagen ontnam hen alle moed: Het gebouw waar ze enkele minuten geleden vandaan gekomen waren, was met de grond gelijk gemaakt. Een puinhoop van stenen en houtwerk lag daar voor hen. De lucht zag, ondanks de duisternis, grijs van het stof. De mannen zochten dekking en wachtten totdat alle vuil was weggetrokken. Toen kwamen ze behoedzaam naderbij en keken of ze iets konden ontdekken. Hoe ze echter ook zochten, ze zagen geen enkele aanwijzing. Niets kon hen tot nut dienen. Nu moesten ze maar wachten op het verdere verloop van de geschiedenis. Als ze geluk hadden zou de kommandant spoedig terugkeren, want veel viel er niet te doen zonder hun bekwame leider.

Frits zat rechtop in de boot. Hij voelde een lichte schok. De leider van de mannen keek de jongens streng aan en sprak:

- We zijn er! Jullie worden in een tunneltje gebracht en we blazen de hele rotzooi op. -

Toen de verkenners uit het vaartuig stapten, merkten ze dat het al bijna dag was. Ze werden naar een bunker gedreven die waar-

schijnlijk ook tijdens de oorlog gebouwd was. De handige spionnen hadden echter een onderaardse gang gegraven, die niet zonder moeite ontdekt zou kunnen worden. Drie van de jongens zorgden ervoor iets te laten vallen, zodat eventuele speurders hen zouden kunnen ontdekken. De misdadigers openden met behulp van hun geheime apparaten de afsluiting die de toegang tot de gang belemmerde en zorgden ervoor dat het geheel weer netjes werd afgesloten. De nauwe gang was erg donker. Hier scheen geen licht. Het duurde dan ook een hele poos voordat ze in de verte de verlichte uitgang ontdekten van de gang.

Ook dit onderaards weggetje bleek uit te komen bij de grote tunnel. - Zorg jij ervoor dat de barak waar de lift uitkomt wordt opgeblazen en haal daarna wat springstof voor deze opening.-

De stem van de leider klonk onheilspellend toen hij zich tot Giant richtte. Deze laatste knikte en haastte zich toen naar de tunnel. Hij bleef een hele poos weg, maar toen hij terugkeerde was hij in de auto van zijn baas en laadde hij een grote hoeveelheid dynamiet uit de wagen. Daarna verdween hij even snel als hij gekomen was en kort daarop trilde de hele gang. - Zijn we hier wel veilig genoeg? - informeerde Bill.

- Natuurlijk man! - antwoordde de baas knorrig. - Als ik niet precies wist hoe de uitwerking zou zijn, dan had ik Giant niet gezonden. Maar hij is een expert op dit gebied. Hij heeft al gevaarlijker werk verricht en dan nog zonder de gemakkelijke apparaten waarover wij beschikken. Er is dus niks aan. We zijn op de hoogte van de structuur van deze onderaardse gangen. Ook daarover hoeven wij ons dus geen zorgen te maken. Laat ons nu maar vast de jongens tegen elkaar vastbinden, dan kunnen ze straks niet ontkomen, wanneer wij ons uit de voeten maken. -

Bill en Jerry togen aan het werk. De verkenners werden zodanig vastgebonden, dat ze zich nauwelijks konden bewegen. Daar lag de patrouille als een takkenbos op de kille grond. Wat zagen de jongens er uit. Hoewel ze dorstig waren, durfden ze niet eens meer om een bekertje water te vragen, aangezien de grimmige uitdrukking op het gelaat van de baas niets verried dat op medelijden duidde. - Giant, maak een begin met het werk. We zitten op hete kolen. Spoedig zal men de knapen missen en dan volgt er

zeker een onderzoek. Als we opschieten zijn we gauw genoeg terug op Zanderij en kraait geen haan naar deze gasten.

Je hoeft je geen zorgen te maken over de knal. Het mijngebied ligt niet ver uit de buurt en daar is men bij tij en ontij bezig. Er kan dus altijd een knalletje bij.-

Jerry die kennelijk technicus was, hielp een handje mee en binnen korte tijd hadden de mannen de dynamietstaven op verschillende plaatsen gestopt en konden ze het ontstekingsapparaat klaarhouden.

- We trekken ons terug mannen, terwijl deze heren het genoegen mogen smaken kennis te maken met de kracht van onze explosieven. - De leider wenkte zijn mannetjes en verliet haastig de smalle gang.

Tussen het centrum van Zanderij en het kamp raasde ondertussen een auto naar de richting van de barakken. De kommandant spaarde zijn voertuig niet, want hij wist even goed als de rest van zijn ondergeschikten dat het er niet zo best uitzag voor de verkenners. Hij had zijn plicht gedaan en de autoriteiten in Paramaribo op de hoogte gebracht van de gevaren die deze jongens dreigden. Twee mannen van de Geheime Dienst waren op weg naar Zanderij en enkele mannen versterking begaven zich ook naar het vliegveld per helicopter. Al bij al beloofde het spannend te worden. Toen de kommandant bij het bos arriveerde, maakte hij direkt kontakt met de poltiemannen die op weg waren naar Zanderij en vertelde hen zijn positie.

Vervolgens liet hij de benodigdheden naar de barakken vervoeren. Het duurde wel lang, maar toen ze eindelijk aankwamen bij de beide wachtende politiemannen, hoorden ze over de ontploffing in de barak. De kommandant was buiten zichzelf van woede, maar hij begreep ook dat de agenten een dergelijke onvoorziene tegenslag niet hadden kunnen voorkomen. Snel beval hij toen zijn mannen te zoeken naar een opening die hen in staat zou stellen de plaats te bereiken waar de lift gestaan had. Het kostte de mannen onnoemelijk veel moeite om de zware stenen te verwijderen. Bovendien was het maar gissen. Na ruim een half

uur bereikten ze een plekje dat verdacht veel ijzeren staven en platen herbergde. Nu kregen de zwoegers een beetje hoop en ze groeven ijverig verder. Langzaam vorderde het werk. Een voor een werden de barricaden opgeruimd en toen Jules een misstap maakte, zakte hij plotseling als een steen in een soort put en kwam tamelijk onzacht in een duistere ruimte neer. Hij dreigde haast te stikken van de rommel die hem omringde. Buiten adem gilde hij naar boven en spoedig daalden ook de anderen een voor een af in de donkere ruimte. Ze verwijderden de puinhoop die zich had opgeworpen onder de opening. Eensklaps ontdekten de agenten dat de omgeving wel degelijk verlicht was. De reusachtige motoren en machines werden zichtbaar en daar merkten ze dat ze zich bevonden in een tunnel. Dezelfde tunnel waar de verkenners gezeten hadden. De mannen keken hun ogen uit en konden maar niet geloven, dat zij als politiemannen die reeds jaren hier gestationeerd waren, niet op de hoogte waren van de gebeurtenissen die zich hier afspeelden. Ze wisten niet eens af van het bestaan van een tunnel. Toen de mannen van de Geheime Dienst ter plekke verschenen, toonden ze zich helemaal niet verrast. Ze zeiden dat ze reeds lang afwisten van het bestaan van de tunnel. Die was namelijk tijdens de oorlog gebouwd door de Amerikanen en de werkzaamheden werden strikt geheim gehouden, aangezien alleen de topfunctionarissen van het leger het doel van de bouw mochten weten. Toen de oorlog afgelopen was, vond men het niet nodig de politie en de burgerij dit geheim te verklappen. Alleen de Geheime Dienst kreeg het een en ander erover te horen. Dat enkele spionnen er echter ingeslaagd waren een complete machine opslagplaats van te maken, daar wist men niets van. Dat kan alleen gebeurd zijn met assistentie van enkele Surinamers die hen steunden. Wat zich in de tunnel had afgespeeld sedert het einde van de oorlog, dat wist niemand. Men was al blij genoeg, dag de oorlog afgelopen was. Bovendien had deze onderaardse weg geen enkel nut in de onvruchtbare jungle....

De kommandant kon zijn oren niet geloven. Hij voelde zich gepasseerd, beetgenomen. Maar tegelijkertijd begreep hij ook dat er nu geen tijd was voor bittere gedachten.

- Voorzichtig de gang onderzoeken mannen en kijk vooral uit

naar explosieven! - kommandeerde hij. Zelf liep hij voorop. Iedere nis werd nauwkeurig geïnspekteerd. Geen plek werd overgeslagen. Tenslotte bereikten de mannen een vernauwing van de tunnel en op dat ogenblik klonk een gil.

- Stop! Gevaar! Dynamiet!

De politie schrok danig. Een jongensstem hier onder in de tunnel! Hij haastte zich naar de richting vanwaar de stem geklonken na en staarde naar een achttal samengebonden verkenners.

- Snel meneer ga toch terug, vlucht, de zaak gaat zo de lucht in! - Frits kon zijn emotie bijna niet bedwingen, toen hij de agenten zag naderen. Ook de andere jongens gilden zo hard ze konden. Maar de flinke politieman liet de jongens snel lossnijden en terwijl hij de zwakste verkenner overeind hielp, wenkte hij de rest van de mannen om ook mee te helpen de patrouille zo gauw mogelijk in veiligheid te brengen. De speurders holden zo hard ze maar konden en vluchtten naar de veilige kant van de tunnel. Halverwege klonk een verschrikkelijke knal. De hele tunnel trilde en grote steenbrokken vielen omlaag.

- Snel, - gilde de kommandant, - de gang stort in elkaar - Inderdaad begonnen grote stukken uit het plafond neer te storten en tot overmaat van ramp werd het plotseling stikdonker. De lichten waren uitgevallen. Nu voelden de mannen en de jongens ook de eerste waterstraaltjes uit de wanden stromen en binnen enkele ogenblikken was de tunnel reeds tot hun voeten onder water.

- Hollen, mannen! - klonk wederom het bevel van de kommandant. Met behulp van hun zaklantaarns slaagden de Leeuwen er nog in de tunnel te verlichten. Menigmaal struikelden de jongens en dan kostte het heel wat moeite om na al de vermoeienissen van de laatste uren nog even snel weer overeind te komen. Maar met een vastberaden trek om hun mond vochten de verkenners voor hun leven. En het lukte. Voordat het water hun enkels had bedekt, waren ze bij de opening onder de ruines van de barak. Eerst werden de verkenners naar boven gehaald en vervolgens de agenten. Het was een hele verademing voor de groep, toen ze bij elkaar zaten te bekomen van de schrik.

- Dat was op het nippertje, hé jongens? - zei de kommandant die nog steeds niet kon begrijpen dat een stelletje verkenners hem op het bestaan van de tunnel had moeten wijzen. Het was wel geen handige manier waarop ze dat hadden gedaan, maar hij gunde ze wel de eer.

- Wat nu? - vroeg Iwan onverwachts.

- Ja, wat gaat er nu gebeuren? - vroegen ook de andere verkenners, die totaal uitgeput waren, maar toch hoopten dat ze erbij konden zijn wanneer de bandieten gegrepen werden.

- Tja, jullie worden naar Zanderij gebracht, terwijl wij hier de komst afwachten van beide rechercheurs. We krijgen namelijk versterking uit Paramaribo om de gladde jongens zo vlug mogelijk te vangen. Natuurlijk zullen wij jullie daarbij niet kunnen gebruiken. Op de eerste plaats zijn jullie veel te moe en hebben flink wat rust nodig en op de tweede plaats zal er naar alle waarschijnlijkheid hevig geschoten worden.

We kunnen jullie onder geen beding het risico laten lopen door een kogel getroffen te worden.-

- Dat is erg jammer! - klaagde Frits, die maar niet genoeg kon krijgen van dit avontuur. - We zijn goede spoorzoekers en zouden gemakkelijk de sporen van de schurken kunnen lezen.-

- Dat kan de Indiaan hier ook! - merkte toen de kommandant op en knikte in de richting van de man die voor spook gespeeld had. Eerst nu viel het de jongens op dat ze niet alleen omringd waren door poltieagenten maar dat ook deze man erbij stond. Ze waren werkelijk moe, anders was het hun zeker niet ontgaan.

- Hebt U hem gevangen genomen? - sprak Frits.

- O neen, hij heeft jullie eigenlijk gered, want als hij niet laat in de nacht was komen opdagen om de hulp van de politie in te roepen, dan waren jullie nu niet hier.

Jullie mogen hem wel gerust bedanken, jongens. Wat hij gedaan heeft, eist werkelijk veel moed. Ik had hem als eerste kunnen arresteren om wat hij heeft uitgespookt, maar dan waren wij geen stap verder gekomen. -

Frits hief een luide yell aan en de patrouille vulde aan.

Toen stond de patrouille leider op en drukte namens de hele patrouille de man de hand, waarna hij hem tot erelid van de

patrouille uitriep. Zodra ze in de stad zouden aankomen, zou Frits de hopman vragen de Indiaan een verkennersonderscheiding te schenken om de grote dienst die hij de hele groep had bewezen De man glimlachte verlegen. De glinstering in zijn ogen sprak boekdelen en al kon hij van vreugde niet veel zeggen, toch lag de uitdrukking van dank duidelijk te lezen op zijn verweerde gezicht.

- Kom jongens, - sprak de kommandant, - jullie moeten nu gaan. Ons wacht een zware taak. -

De politieman wees twee ondergeschikten aan die de verkenners moesten begeleiden op hun tocht naar Zanderij. Ze mochten zelfs gebruik maken van de auto. De patrouille wuifde de agenten nog lang na toen dezen hun weg vervolgden, op zoek naar de spionnen. De rit duurde bijzonder kort. De jongens waren niet meer gewend aan een rustige tocht zonder gevaren, maar voelden zich toch gelukkig dat ze niet meer hoefden te vrezen voor Jack en zijn bende. Zodra de Leeuwen in 't Centrum van Zanderij waren aangekomen merkten ze een lange man op, die tussen de mensen langs de straatjes naar de jongens stond te kijken en plotseling wild begon te wuiven. Even later vloog hij de verkenners één voor één om de hals. Het was de hopman van de groep. De leider was zo enthousiast toen hij de verkenners heelhuids uit het bos zag komen, dat hij even zijn waardigheid als verkennersleider vergat en een luide yell aanhief. De hele groep en zelfs enkele mensen, die vroeger waarschijnlijk verkenner geweest waren schreeuwden mee en in deze vroege morgen was het dorp binnen enkele minuten in rep en roer. De bewoners van de kleine huisjes, de ambtenaren, toeristen, die zich plachten te verwennen door laat op te staan, allen waren aanwezig om het relaas van de Leeuwen te horen.

- Hebben ze die lui nog niet te pakken? - informeerde een oud mannetje dat een jachtgeweer over zijn schouder droeg.

- Ik hoop ze tegen te komen en zal ze flink wat lood in het lijf jagen! Schurken, die proberen een ongewapend groepje jongens aan te vallen. - Iedereen lachte om de grappige manier waarop de man het woord voerde. En alsof hij de daad bij het woord wilde voegen, keek hij inspekterend door de loop van zijn roestig

schietijzer en stapte toen vrolijk fluitend naar het bos.

Samen met de hopman gingen de verkenners naar een lege hut die in de buurt stond en daar gebruikten ze hun ontbijt. De leider beloofde ervoor te zorgen dat hun spullen uit het bos gehaald zouden worden. Voorlopig had hij heel wat te bespreken met de politiemannen en daarom liet hij de jongens spoedig alleen en vertrok naar de wachtende auto.

Hoofdstuk dertien
Het gevecht

Frits keek bedenkelijk naar de vertrekkende leider.

- Hoe komt de hopman eigenlijk te weten dat ons iets overkomen was? - vroeg hij aan Iwan die naast hem in het gras zat te kauwen op een stuk oudbakken brood. - Volgens mij heeft de politie alleen de Geheime Dienst verteld over ons avontuur en natuurlijk ook nog het korps in Paramaribo. Maar onze hopman kon toch niet zo snel hier zijn, al had hij zelfs het bericht gekregen? Hoe wist men bovendien welke groep hier bivakkeerde? Niemand antwoordde. Iwan keek zijn vriend fronsend aan. Hij zei echter niets. Als Frits over iets begon, had hij meestal een goede reden. Iwan had dat al zo dikwijls bij zijn vriend gemerkt. Meestal kwam de patrouilleleider dan met vermoedens aandragen die altijd gegrond bleken te zijn. Dit keer had Iwan echter geen zin in de filosofie van zijn leider en hij liet zijn hoofd zachtjes neerkomen op zijn verkennershoed. Even later verzonk hij in een genoeglijke slaap. De anderen volgden spoedig zijn voorbeeld. Ze waren afgemat en de enkele voorbijgangers gunden hun wel een zoete rust.

Frits keek op toen hij de auto van de politiemannen zag voorbijrijden. Achter de beide agenten zat de hopman en naast hem een andere onbekende. Beiden waren ze tot de tanden toe gewapend. Frits kon zijn ogen niet geloven. Zou het waar zijn? Was zijn hopman werkelijk van de Geheime Dienst? Maar dat betekende dat de Leeuwen een volmaakte trainer hadden.

Als één hunner later ook rechercheur wilde worden, had hij alvast een goede steun aan zijn hopman.

Frits was tevreden. Hij legde zijn hoofd ook op zijn hoed en sliep weldra in....

In het vijandelijke kamp heerste grote vreugde. De verkenners waren uitgeschakeld: de mannen hadden nu vrij spel. Geen mens die hen nu nog dwars zou kunnen zitten. De Indiaan was verstandig en laf genoeg om de spionnen niet te verraden. Jack lachte in zijn vuistje.

- Kom boys, - schreeuwde hij joviaal, - laat ons een frisse morgenwandeling maken naar het centrum. Als we het dorp naderen nemen wij elk wel onze eigen weg, zodat er geen argwaan gewekt wordt. Jullie gaan gewoon naar je werk en zien mij in de avond tegen zeven uur bij de Chinees. Daar zullen wij klinken op de goede afloop van het karweitje. Jerry, meldt Chicago dat alles in orde is, ik bedoel, meldt het hoofdkwartier, dat de eerstvolgende berichten omtrent de twee vliegtuigen die op hun vlucht naar Afrika moeten verongelukken morgenavond negen uur op dezelfde golflengte worden doorgestuurd. Het karweitje wordt twee uur na de landing opgeknapt. Kort nadat de vliegtuigen hun tocht hebben voortgezet, zal de noodlandig volgen, waarna de brand zal uitbreken. Meldt uitdrukkelijk, dat dit voorlopig mijn laatste opdracht moet zijn, aangezien het onderzoek naar de ramp zich ook tot Suriname zal uitstrekken. Over de jongens hoef je voorlopig niets te zeggen. Daarop kom ik nog wel terug. Vergeet niet het juiste uur op te geven dat men de berichten moet ontvangen. Alles in de gebruikelijke code. En als er iets tussen mocht komen, wens ik toch kontakt met het hoofdkwartier op de afgesproken tijd. Jerry begon het bericht over te seinen naar zijn kontaktman in Paramaribo die voor verdere verzending zou zorgdragen.

In de verte klonk het geluid van een naderende auto. De man schrok hevig en deelde aan zijn kornuiten mee wat hij hoorde. De bende raakte in paniek en zocht een goed heenkomen achter een paar grote bomen. Het geluid naderde snel, maar na een minuut of twee staakte het geraas en de mannen waren weer enigszins gerust.

- Wie kan dat zijn? - sprak Bill nerveus.

- Het kan mij niet schelen, wie dat is, - antwoordde de zelfbewuste leider, - als ik maar geen last van hem krijg. In dat geval wacht hem een koude douche! - Jack beet op zijn nagels en spuugde minachtend.

- We gaan verder mannen, de politie is wijs genoeg een beroeps-spion niet lastig te vallen. Het is nog vroeg in de morgen. Welke toerist zal zo gek zijn met een jeep in de jungle te gaan als hij op de hoogte is van de gevaren die hem wachten? - Zonder dat hij

zelf inzag hoe onsamenhangend zijn redevoering klonk, trachtte de man zijn mannetjes rustig te houden. Het was echter duidelijk, dat hij zich plotseling niet meer op zijn gemak voelde. Hij schraapte zijn keel om de haverklap en spuugde meer dan nodig was, terwijl Giant reeds schichtig achterom begon te kijken. Hij was weliswaar de grootste van de groep, maar erg veel moed had hij niet. Zijn blikken gingen voortdurend naar de reusachtige kankantries, waarachter iemand zich met gemak schuil zou kunnen houden.

- We moeten er wel voor zorgen op tijd terug te zijn in het dorp, - merkte Bill op. Ik zal de eerste zijn die men zal missen. Ik begin namelijk het vroegst van jullie allemaal.-

- Vrees maar niet ouwe jongen, - probeerde Jack gemoedelijk, - Je komt heus wel op tijd aan je werk. Ik maak mij nergens zorgen over, niemand kan ons dwarsbomen.-

Het groepje naderde de bosrand en liep nu behoedzaam verder. Geen mens te bekennen. Het was Jack te stil in het bos, maar hij zei er niets over, om de mannen niet nodeloos de schrik op het lijf te jagen. De weg leidde nu tussen een groepje wilde annanas-planten. De mannen verlieten dit stukje bos zonder dat hen iets overkwam. Toen bereikten ze opener terrein en daar zagen de spionnen tot hun schrik een auto staan.

Twee agenten en twee vermoedelijke burgers stonden rondom het rijtuig en keken naar de schemerige bosrand. Een der burgers haalde toen een kaart voor de dag en liet zijn vingers over het papier gaan.

Jack vloekte en zei: - Wat moeten die lui zo vroeg in de morgen hier? Hoe komen wij nu ongemerkt voorbij de kerels? - Zijn vraag bleef echter onbeantwoord, want de mannen die hem nog kort geleden vergezeld hadden doken als dolfijnen weg en spoedig klonk nog slechts, het geluid van de krakende takken tussen de met dauw bedekte bladeren. Maar het was al te laat. De mannen in burger en de agenten hadden de achtervolging al ingezet.

- Stomme idioten! - vloekte Jack. Zelf zocht hij, al scheldend, dekking achter de bomen en vuurde tweemaal. Een agent hield zijn schouder vast en wankelde. Kort daarop viel hij voorover in

het natte gras dat nog nauwelijks door de stralen van de zon was beschenen. Eén der mannen in burger bukte zich en verleende de agent eerste hulp. Terwijl de overige mannen de achtervolging inzetten, snelden Giant, Bill en Jerry door het oerwoud. Jack bleef achter de boom schuilen en vuurde als een razende op de dienaren der wet. Hij miste gelukkig, maar de mannen hadden hem nu ook in het oog gekregen.

Een stroom van kogels boorde zich in de dikke boom. Jack grinnikte. - Kom maar op, boys, tegen mijn superwapen zijn jullie niet opgewassen. - Hij vuurde nogmaals. De tweede agent maakte een buiteling. Op dat ogenblik wierp de woest geworden lange burger, die de lezer wel zal hebben herkend als de verkennersleider, een brandend voorwerp naar de boom waarachter Jack zat. Een verschrikkelijke rookkolom steeg omhoog en dreef de boosdoener van zijn schuilplaats.

- Geef je over! - gilde de hopman.

- Kom mij maar halen, als je durft! - was het antwoord.

De misdadiger vluchtte naar een andere boom en verborg zich veilig achter de stam. In de verte klonken plotseling enkele schoten. Het ging er heet toe. De knallen volgden elkaar haast zonder onderbreking op. - Daar zit de kommandant ze op de hielen! - dacht de andere rechercheur.

Hijgend als een opgejaagd dier stond de spion ondertussen achter zijn verschansing en loerde bij tijd en wijle naar zijn belagers. Deze gaven hem geen kans en verijdelden elke poging die hij ondernam om te ontvluchten.

De speurder begreep wel dat hij daar niet de hele tijd kon blijven en de schurk de kans geven te ontsnappen. Daartegenover stond, dat hij zich ook weer niet teveel bloot moest geven. De man beschikte immers over een wapen, waar zijn pistooltje niet aan tipte.

Steds weer klonken de schoten in het diepe woud. Stel je eens voor dat de kommandant in nood verkeerde. De versterking uit Paramaribo was nog niet gearriveerd.

- Vuile smerissen, willen jullie mijn plannen in de war sturen? Ik zal jullie! - Jack schuimbekte van woede en onmacht. Als ze hem te pakken hadden, was het uit met zijn leiderschap; en wat

nog erger was, zijn leven zou hij voortaan in de gevangenis moeten doorbrengen. De gedachte aan dit laatste deed hem met hernieuwde kracht weghollen. De hopman snelde samen met zijn collega die hem nu weer kwam bij staan, de misdadiger achterna. Deze loste een reeks schoten achter zich, en bekommerde zich weinig om het effect dat zijn gulheid veroorzaakte. Telkens moesten zijn vervolgers hun wilde ren onderbreken om nieuwe kogels in hun pistolen te laden. Van de gelegenheid maakte de vluchteling gebruik even uit het gezicht te verdwijnen. Zijn automatische pistool hoefde hij gedurende lange tijd niet te laden, zodat hij minder moeite had om vooruit te komen. Daar naderde hij een minder dichtbegroeide strook.

- Gooi weg het wapen, man! - klonk toen rustig het bevel van de kommandant, die blijkbaar de nadering van Jack kalm had gade geslagen. De plotselinge verschijning van de politieman bracht zoveel verwarring teweeg in het uiterst gespannen hoofd van de spion, dat deze zonder een woord van protest zijn wapen liet vallen. Jack keek toen recht in de ogen van de kommandant, ging in de houding staan en richtte zijn blik omhoog alsof hij naar zijn verre vaderland wilde kijken. Zijn lippen namen toen de vorm van een streep aan.

Uit zijn borstzak haalde hij toen een zilveren hakenkruis, het symbool van het Naziregiem, kuste het en stopte het weer in zijn zak. De vlotte Engelssprekende spion bleek nu een Duitser te zijn, één der laatste Hitler-aanbidders die maar niet wilde geloven dat de oorlog afgelopen was, dat zijn leider er niet meer bestond, dat er in feite niet eens meer een echt Duitsland bestond. Peinzend deed de kommandant Jack de handboeien om. Even later verschenen ook de andere bendeleden onder leiding van een hele patrouille politie-agenten uit het struikgewas.

Jack keek verwijtend naar de drie en spuugde minachtend op de grond. Toen begaf de kommandant zich naar de hopman en zijn assistent. De heren bespraken een hele poos het verloop van het avontuur en besloten toen onmiddellijk de gewonden naar Zanderij te vervoeren. De auto reed weg en kort daarop trok de stoet, die niet over een vervoersmiddel beschikte, te voet naar het dorp.

t.o. 67

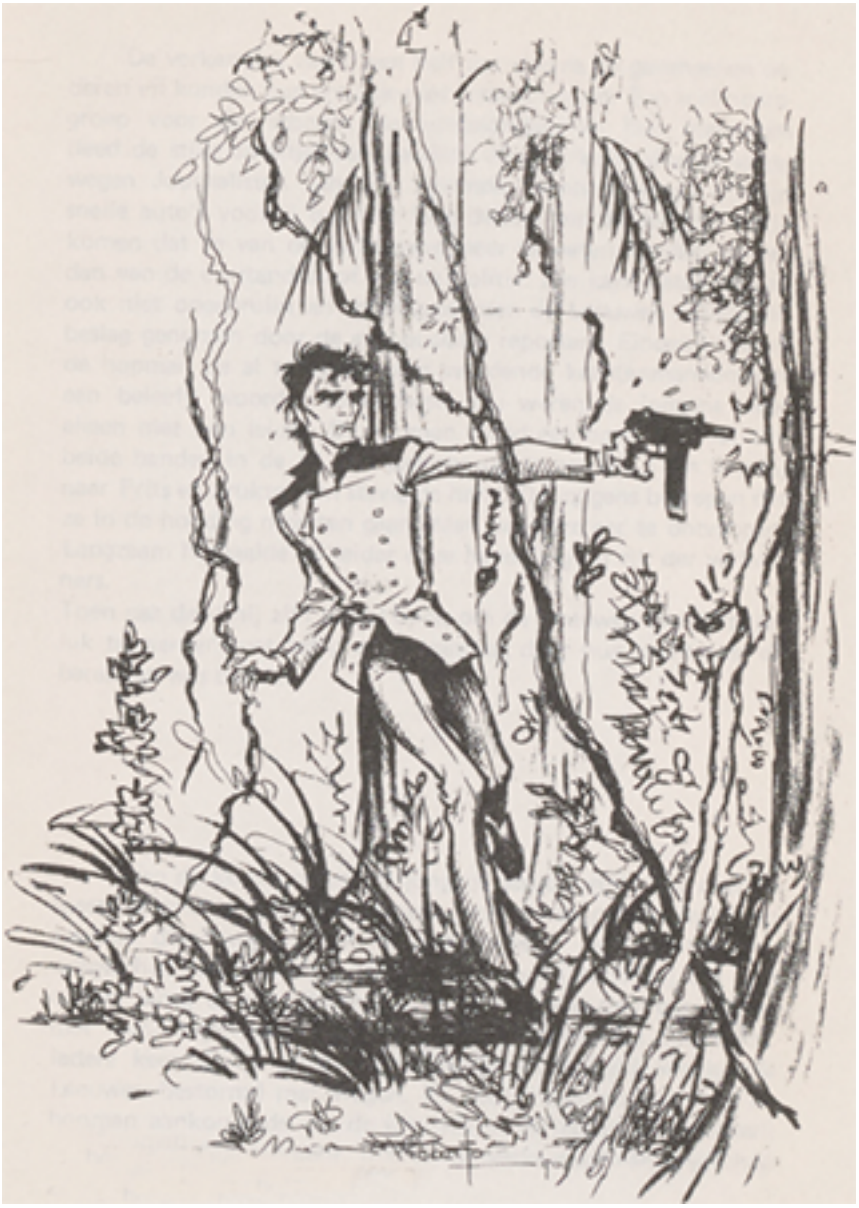

DE MISDADIGER LOSTTE EEN REEKS SCHOTEN ACHTER ZICH...

De verkenners zagen een half uur daarna de gevangenen naderen en konden hun vreugde niet onderdrukken. Een luid hoera-groep voor de hopman, de kommandant en hun mannetjes deed de stille straatjes van Zanderij veranderen in drukke stadswegen Journalisten van alle bekende kranten stoven in hun snelle auto's voorbij om niet lang daarna tot de ontdekking te komen dat ze van de verkenners meer te weten konden komen dan van de omstanders of van de politie. Die kans lieten ze dan ook niet ongebruikt en spoedig werden de Leeuwen volledig in beslag genomen door de enthousiaste reporters. Eindelijk kwam de hopman de al te opdringerig wordende krantenmannen met een beleefd woordje verwijderen. Nu waren de jongens weer alleen met hun leider. De hopman stond een ogenblik, met zijn beide handen in de zij zijn jongens op te nemen. Toen liep hij naar Frits en drukte hem stevig de hand. De jongens begrepen dat ze in de houding moesten gaan staan om deze eer te ontvangen. Langzaam herhaalde de leider deze handeling bij elk der verkenners.

Toen pas deed hij zijn mond open om de Leeuwen van harte geluk te wensen met het grote sukses dat door hun tocht naar de barakken was bereikt.

Toen de kommandant de jongens gerustgesteld had over de toestand van de gewonde agenten, vertrok de patrouille in een speciale dienstwagen naar Paramaribo waar een grootse ontvangst hen wachtte. Wat waren de Leeuwen toch blij om hun ouders terug te zien. De andere verkenners van de groep wisten met hun vragen over het grote avontuur niet van ophouden. Iedere keer als de groep zijn bijeenkomsten hield, werden de Leeuwen bestormd met vragen. En toen, na enige maanden, de hopman aankondigde dat de vakantie in de bossen van Zanderij zou worden doorgebracht, braken de verkenners van blijdschap bijna het hele clubhuis af.

Op het kamp dachten de jongens met weemoed terug aan de spanning die ze hadden doorstaan in dezelfde omgeving waar nu zelfs de welpen zo prettig speelden. Frits zat tegen de boom aangeleund waarin de papegaaien hadden gezeten. Ze waren er niet meer. Boven zijn hoofd krijsten een paar akas. In de verte stond een dikke boom eenzaam tussen de dunnere planten.

Daarop was de kop van een Leeuw gekerfd. Er onder stond met scheve letters geschreven: ‘Leeuwen’ en een haast onleesbare datum volgde erachter. Frits glimlachte, stond op en liep terug naar de jongens van zijn patrouille, nieuwe avonturen tegemoet..

Paramaribo, 4 februari 1989

LEEUWEN
[...]/8/[...]